

Mỗi Ngày Ma Giáo Năm Vùng Đều Lộ Tẩy

Contents

Mỗi Ngày Ma Giáo Năm Vùng Đều Lộ Tẩy	1
1. Chương 1: Ta Bị Ma Giáo Giáo Chủ Triệt [1]	1
2. Chương 2: Ngày Hôm Qua Có Phải Đệ Bị Làm Đèn Choáng Váng Cả Người Không	5
3. Chương 3: Người Chính Là Lục Phiến Môn Đệ Nhất Đạo	8
4. Chương 4: Bảo Người Đánh Boss Người Chạy Đi Đâu!	13
5. Chương 5: Sư Huynh Khóc Híc Híc Gật Gật Đầu	16
6. Chương 6: Lục Phiến Môn Của Chúng Ta Ra Một Phần Đồ	20
7. Chương 7: Ta Xấu	22
8. Chương 8: Nằm Vùng Như Người Còn Không Bằng Một Con Cá Mạn [1]	24
9. Chương 9: Tên Hắc Là Vương Mất To	27
10. Chương 10: Ma Quý!	30
11. Chương 11: Cục Cứng	32
12. Chương 12: Vi Phu Chính Là Đại Ma Đầu	33

Mỗi Ngày Ma Giáo Năm Vùng Đều Lộ Tẩy

Giới thiệu

Editor: Miêu~Beta: MikaThể loại: Ma giáo giáo chủ (???) (Cơ Vô Tà) XBộ khoái (???) (Lâm Nhiễm)Nhân: Nguyên s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-ngay-ma-giao-nam-vung-deu-lo-tay>

1. Chương 1: Ta Bị Ma Giáo Giáo Chủ Triệt [1]

Lâm Nhiễm mặc một thân áo cưới sắc hồng rực rỡ, ngồi ngay ngắn trên giường, cả người như là hồng mắt.

Khoảng chừng nửa giờ trước, hắc miến cường tiếp nhận sự thật rằng mình đã xuyên việt, tuy rằng không có đạo lý gì, chỉ là nằm trong phòng ngủ một giấc mà thôi, nhưng xuyên việt vốn là không có cái gì đạo lý. Huống hồ Lâm Nhiễm cảm giác bản thân mình nói không chừng còn có vàng sáng nhân vật chính, xuất hiện bàn tay vàng, từ nay về sau đi lên đỉnh cao của đời người. Nhìn phòng này không những mới mà còn trang hoàng hoa lệ, chính mình còn mặc đồ cưới, nói không chừng là đang cưới thiên kim tiểu thư nhà ai đâu.

Có chút vui vẻ, hi.

Nhưng mà vừa rồi một người mặc đồ đen từ cửa sổ nhảy vào, tự xưng là sư huynh của Lâm Nhiễm. Thấy đáng vẻ không hiểu mô tê gì của Lâm Nhiễm, người mặc đồ đen lòng như lửa đốt nhắc lại nhiệm vụ một lần, Lâm Nhiễm lúc này mới biết thì ra mình là bộ khoái [2] của Lục Phiến Môn, đến Ma Giáo lần này là để nằm vùng.

Lâm Nhiễm: Nhìn phô trương như thế này, chẳng lẽ ta sẽ cưới con gái của Ma Giáo giáo chủ sao?

Sư huynh nôn nóng đến mức đập trán: Sao đệ cứ như ngủ đến choáng váng hết cả đầu thế? Đệ đây là gã cho giáo chủ làm tiểu thiếp, ngày đêm hầu hạ bên người hấn để dễ tìm tòi tình báo.

Lâm Nhiễm nhanh chóng sờ xuống phía dưới của mình, nhận ra thứ đó vẫn còn: Có nhầm không vậy, ta là nam.

Sư huynh vội đến độ gờ chân: Lúc trước không phải đã nói rồi sao. Giáo chủ thích nam nhân, có hơn mười tên nam sủng, đệ đứng thứ mười tám.

Lâm Nhiễm thiếu chút nữa ngất xỉu.

02

Sư huynh nghi ngờ: Có chuyện gì với đệ thế? Hay đệ nghĩ lâm trận bỏ chạy?

Lâm Nhiễm gật đầu lia lịa: Đúng đúng đúng, ta muốn lâm trận bỏ chạy, sư huynh hèn gặp lại.

Sư huynh kéo hấn về: Không có cửa đâu!

Lâm Nhiễm: Ta sẽ bị phát hiện thôi ta nói với người, ta mất trí nhớ.

Sư huynh cười lạnh: Cứ giả vờ tiếp đi, Lục Phiến Môn ai chả rõ người biết giả vờ nhất, nếu không đã không phải người đi nằm vùng.

Lâm Nhiễm đau khổ lau mặt: Các người xem bộ khoái các người, vì tìm tòi tình báo, còn phải đi hiến thân cho Ma Giáo giáo chủ, có cần làm đến mức thế không?

Sư huynh đầy mặt chính khí lăm lệt: Vì nhân dân phục vụ trong lòng ngọt.

Lâm Nhiễm rất muốn khóc: Ngọt cái đầu ấy, đương nhiên người bị thương không phải là người!

Sư huynh cười hắc hắc, sờ mặt mình: Ngược lại ta cũng nghĩ làm, nhưng người ta ghét ta chứ bộ. Đây chính là điểm tốt của dáng dấp bình thường, đệ xem đệ da non thịt mềm, mày xinh mắt đẹp, thường ngày không thiếu hấp dẫn mấy cô nương thích, thế nhưng làm gì sớm muộn cũng phải trả lại.

Lâm Nhiễm khóc tức tức đăm đăm hấn: Ta không thèm quan tâm, ta làm không được.

Sư huynh không để ý hấn, từ trong lòng lấy ra một bình thuốc nhỏ khả nghi, đưa qua: Tốt nhất đệ hãy dùng thứ này trước.

Lâm Nhiễm nhận lấy: Đây là gì?

Sư huynh: Xuân dược.

Lâm Nhiễm: ...

Sư huynh nói đầy nghĩa chính từ nghiêm: Dù sao cũng phải hiến thân, sao không khiến bản thân thoải mái một ít, thiếu chịu đau đớn, không đợi lát bắt đầu cái kia, đệ kêu cha gọi mẹ khiến giáo chủ tức giận, về sau không chịu làm hạnh nữa, làm sao còn tìm tòi tình báo được?

Lâm Nhiễm tỏ vẻ cự tuyệt, hoàn toàn không có ý định uống thuốc.

Thấy thế, sư huynh quyết định thật nhanh, điểm huyết Lâm Nhiễm, sau đó tách miệng hấn ra rồi đổ vào một viên thuốc nhỏ, dùng rượu cười để Lâm Nhiễm nuốt xuống, vừa nuốt ngực sư đệ mình vừa nói: Đừng trách sư huynh ác độc, sư huynh đều là vì tốt cho người, cố gắng thể hiện nha, lão thập bát.

Lâm Nhiễm bị ghen đến ho khan.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, sư huynh vội vã giải huyết cho Lâm Nhiễm, ý vị thâm trường vỗ vỗ vai của hấn, sau đó từ cửa sổ bay ra.

03

Vừa được đến tự do, Lâm Nhiễm không thèm nghĩ thêm cái gì, lập tức móc cổ họng.

Đang móc dữ dội, kết một tiếng, cửa phòng mở.

Một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ, phiêu dật tuyệt trần đứng ở cửa, trên người một bộ đồ cưỡi, tóc dài đen bóng không thắt không buộc tản ra nhìn rất mềm mại, đôi mắt đen như mực thản nhiên nhìn về phía Lâm Nhiễm, nhìn cứ như thần tiên.

Nhưng giờ Lâm Nhiễm đang: Nôn – khụ khụ!

Hơn nữa cái gì cũng chưa nôn ra.

Lâm Nhiễm xoa xoa nước miếng bên khóe miệng, tay chân luống cuống đứng dậy: Xin, xin chào...

Nam tử đầy mặt đùa cợt: Người chính là phu nhân thứ mười tám của ta?

Lâm Nhiễm gật đầu, quyết định nói ít, không nói nhiều, sai cũng ít đi: Đúng.

Hiển nhiên vị đang đứng trước mắt này là Ma Giáo giáo chủ, chỉ có điều hình tượng người này không giống với tướng tượng của Lâm Nhiễm là một người hung dữ độc ác hay âm hiểm gian tà, nhìn dung mạo này, làm nhân vật chính trong tiểu thuyết tu tiên đều không có vấn đề gì.

Giáo chủ mỉm cười: Mới vừa rồi ngươi nôn gì đó?

Lâm Nhiễm khoát tay: Không có gì, chỉ là không khỏe lắm.

Giáo chủ mỉm cười hoàn mỹ giống như mặt nạ: Chưa gì đã có?

Lâm Nhiễm mặt đầy phức tạp nhìn hắn: ...

Giáo chủ cười khê, phất tay tắt mấy ngọn nến, chỉ chừa một cái, rồi thoải mái cởi áo quần lên giường: Ngủ.

Lâm Nhiễm do dự, cảm giác không được ổn lắm, quyết tâm lấy cớ chạy trốn: Bụng ta đau, ta muốn đi vệ... nhà vệ sinh.

Giáo chủ từ dưới sàng kéo ra một cái xô: Đây.

Lâm Nhiễm: Giờ không đau.

Giáo chủ mặt nghiêm lại: Ngươi lừa ta?

Lâm Nhiễm: Lại đau.

Giáo chủ: Nhanh cầm.

Lâm Nhiễm chậm chạp cầm cái xô đến góc phòng ngồi xổm xuống, định làm dáng để vượt qua vụ này.

Giáo chủ: Lão thập bát, sao đến quần ngươi cũng không cởi?

Lâm Nhiễm đành phải cởi quần ra, ngồi trên cái xô như một tên ngốc, vừa rặn vừa tự hỏi ý nghĩa của việc xuyên việt này.

Giờ thì rõ, mình xuyên đến đây cũng không phải để có bàn tay vàng, đi lên đỉnh cao của đời người, chính mình không xuyên qua Khởi Điểm [3] mà là Tấn Giang, hơn nữa có khả năng không phải là cái loại đứng đắn, thật là tệ.

04

Lâm Nhiễm ngồi trên cái xô, dùng sức rặn, nhưng không có chính là không có.

Giáo chủ: Ngươi đang định lừa gạt ta.

Lâm Nhiễm nhăn mi buồn rầu nói: Không phải mà, vừa này bỗng nhiên đau, giờ không rồi.

Giáo chủ: Phốc.

Lâm Nhiễm: ...

Giáo chủ lạnh lùng: Thôi vậy, lên đây ngủ đi.

Lâm Nhiễm không dám gây thêm chuyện nữa, đành phải đi qua, bọc quần áo hướng giường nằm.

Giáo chủ vươn một cánh tay ngăn hắn lại: Cởi.

Lâm Nhiễm thở dài một hơi, chuẩn bị tinh thần chờ cú hoa điêu tàn, oai phong lẫm liệt cởi áo cưới, run cầm cập bò vào bên trong giường nằm. Trong lòng nhắc nhở chính mình, mình là bộ khoái, đây là vì dân chúng, vì nhân dân phục vụ trong lòng ngọt.

Nhưng chờ nửa ngày, giáo chủ cũng không nhào tới, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn Lâm Nhiễm một cái, chỉ nghiêng người quay lưng về phía hắc ngủ.

Lâm Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm tránh được một kiếp, thế nhưng vẫn khẩn trương đến không ngủ được, đành nhìn chăm chăm màn che đỉnh của giường, ngăn người tự hỏi tương lai nên làm gì, nhưng nghĩ nghĩ, đầu lại không không chế được liên tưởng đến mấy hình ảnh không được trong sáng lắm, phía dưới cũng từ từ có phản ứng.

Lâm Nhiễm: ...

Mẹ nó nữa, xuân được.

Mà lúc này, giáo chủ đột nhiên quay lại đây cái soát.

Lâm Nhiễm vội vàng kéo chăn che phần dưới: ... Hi, giờ người vẫn chưa ngủ à?

Giáo chủ khẽ nhướn mày, kéo chăn về phía mình: Ta lạnh.

Lâm Nhiễm ha ha cười gượng, vì che phần dưới, mạo hiểm tính mạng cùng giáo chủ đành chặn: Ta, ta cũng lạnh.

Giáo chủ mỉm cười, ôm Lâm Nhiễm: Vì phu ôm người ngủ.

Lâm Nhiễm bị bắt rúc vào lòng giáo chủ, bị ảnh hưởng của xuân được khiến cái ấy đứng lên, cực kỳ không tốt đặt trên đùi giáo chủ.

Giáo chủ nửa cười nửa không, cổ họng ngậm một tiếng dài, rồi nắm chặt cái kia gì của Lâm Nhiễm, hỏi: Đây là cái gì?

Lâm Nhiễm trầm mặc một lát: ... Người không có?

Giáo chủ: Sao lại có thể.

Lâm Nhiễm: Thế người còn hỏi.

Giáo chủ hai mắt nguy hiểm nhú lại.

05

Ta là Lâm Nhiễm, vạn vạn không nghĩ tới, ta bị Ma Giáo giáo chủ triệt.

Hơn nữa còn rất thích.

Càng không nghĩ tới là, làm làm xong hắc liền ngủ.

Một Ma Giáo giáo chủ phát rồ, vào đêm tân hôn với tiểu thiếp thứ mười tám, trừ giúp tiểu thiếp một phát xong, cái gì cũng không làm.

Giáo chủ nhất định bị liệt dương.

Lâm Nhiễm kết luận xong, cả người thả lỏng, một lát ngủ thiếp đi.

Chú thích:

[1]: Triệt: Kiểu như thủ dâm í.

[2]: Bộ khoái: Một chức như cảnh sát thời nay.

[3]: Khởi Điểm: Trang web viết văn dành cho nam. Tấn Giang: Trang web viết văn đam mỹ.

2. Chương 2: Ngày Hôm Qua Có Phải Đã Bị Làm Đen Choáng Váng Cả Người Không

06

Sáng sớm ngày tiếp theo, sau khi tỉnh lại Lâm Nhiễm phát hiện giáo chủ không có ở đây, vì thế hắn yên tâm lười biếng duỗi eo, không tiền đồ tính toán ngủ tiếp.

Lúc này giáo chủ đột nhiên đẩy cửa bước vào, một đầu tóc dài mềm mượt đã được buộc lại, trên mặt là một tầng mồ hôi mỏng, trong tay còn cầm một thanh kiếm.

Lâm Nhiễm ngáp một cái: Sớm.

Giáo chủ liếc mắt nhìn hắn: Lười.

Lâm Nhiễm: A?

Giáo chủ: Ta luyện kiếm đã được nửa canh giờ.

Lâm Nhiễm không chút để ý: Người lợi hại.

Giáo chủ lời nói thâm thía: Buổi sáng quyết định cả ngày, nếu đã tỉnh vậy dậy đọc sách tập võ đi, không nên lãng phí thời gian.

Lâm Nhiễm sững sốt trong chốc lát, lập tức gật đầu như gà mổ thóc: Ta đã sai.

Một Ma Giáo giáo chủ, ngày hôm qua mới động phòng hoa chúc, sáng hôm sau đã dậy sớm luyện kiếm, không những thế còn mắng tiểu thiếp thứ mười tám đẹp như hoa như ngọc một trận vì ngủ nướng.

Khung cảnh này làm người ta thật sự không có lời gì để nói.

Nhất định là do liệt dương! Nam nhân một khi không được thì dễ biến thành biến thái, thời gian dài dè nén dục vọng không tìm được cách để giải phóng, đành sáng sớm chạy đi luyện kiếm. Hơn nữa thấy người khác “bình thường” thì sẽ hâm mộ ghen tị hận, nhưng không nói rõ được, vậy nên chỉ có thể tìm tật xấu của người ta mà mắng cho bõ.

Lâm Nhiễm nghĩ nghĩ, không nhận được nhìn giáo chủ một cách đầy thông cảm.

Tuổi còn trẻ, chưa gì đã không dùng được.

Giáo chủ có chút dâm chiêu nhìn Lâm Nhiễm, đột nhiên mặt tối sầm: Người nghĩ gì thế?

Lâm Nhiễm nghiêm túc: Ta nghĩ là sau này phải ngủ sớm dậy sớm

Giáo chủ cười khê: Đổi bộ quần áo đi, cùng ta đến tổng đàn để phát biểu.

07

Lúc Lâm Nhiễm từ tổng đàn đi ra, cả người hoàn toàn mờ dần.

Tổng đàn Ma Giáo này, phong cách trang trí đầy hắc ám, vừa thấy liền biết ngay người thiết kế chính là thiếu niên trung nhị [1] cả ngày nghĩ cách hủy diệt thế giới. Màu sắc chính ngoài màu đen cũng chỉ có đen, trên tường dùng nước sơn đỏ như máu viết đầy chữ “sát”, từ trần nhà rũ xuống mấy chuỗi đầu lâu không biết là của loài động vật nào. Phía trên bảo tọa của giáo chủ là một tấm bảng lớn, viết bốn chữ “Ta muốn thành ma”, nhìn qua rất giống có bệnh.

Những thứ này ngay lập tức khiến người ta muốn tóm lấy tên thiết kế rồi hành hung một trận cho đã.

Mà chủ nhân của tổng đàn Ma Giáo, giáo chủ diện hạ, sáng sớm tập hợp toàn bộ thành viên trong giáo, ít nhất cũng hơn một ngàn người, sau đó ngồi lên cái bảo tọa có tạo hình smart [2] của riêng mình,...

Giảng luận ngữ cho mọi người nghe.

Giáo chủ ngồi nghiêm chỉnh: Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân, các người hiểu không?

Giáo chúng lập tức tỏ vẻ không hiểu.

Giáo chủ siêng năng: Nghĩa của câu này là những thứ mà mình không muốn, thì cũng đừng ép buộc lên người khác. Các người không muốn bị đánh, người khác cũng thế, cho nên các người cũng không cần cả ngày đi ra ngoài đánh đánh giết giết, hiểu không?

Giáo chúng ngay lập tức tỏ vẻ cần tuân giáo chủ phân phó, giáo chủ thiên thu muôn đời, hồng phúc tề thiên.

Giáo chủ gật đầu: Ngoan.

Sau khi giáo chủ nói xong, các đường chủ phụ trách thống kê ngày hôm qua thuộc hạ của mình đã làm được bao nhiêu việc tốt, tùy tình huống để phát hoa hồng nhỏ [3]: giúp bà lão xách trứng gà đưa một đóa, đưa trẻ nhỏ lạc đường về nhà tìm cha mẹ phát hai đóa, giải cứu thiếu nữ vô tội từ tay kẻ xấu phát ba đóa. Mọi người rất vui vẻ, không khí rất hòa thuận.

Lâm Nhiễm ngồi ở bên cạnh giáo chủ, hoài nghi tột độ là mình đi nhầm trường quay, này không phải Ma Giáo, đây rõ ràng là Hội Chữ thập đỏ.

Giáo chủ ý vị thâm trường: Người lại suy nghĩ cái gì?

Lâm Nhiễm: Không nghĩ gì.

Giáo chủ từ trong lòng lấy ra một món đồ nhỏ, đưa cho Lâm Nhiễm: Sáng nay ta nhặt được thứ này ở trong phòng, là người làm rất sao?

Lâm Nhiễm nhận lấy, nhìn qua.

Ấn tín của Lục Phiến Môn.

Sư huynh, người đoảng quá.

08

Lâm Nhiễm bình tĩnh vô cùng: Không phải của ta, ta chưa thấy qua.

Giáo chủ gật đầu: Ác –

Một sự im lặng đáng sợ giữa hai người, toàn thân Lâm Nhiễm đều căng thẳng, trái tim như muốn vọt ra khỏi miệng.

Hết sức căng thẳng.

Giáo chủ bỗng nhiên quay đầu: Sáng sớm muốn ăn gì?

Lâm Nhiễm giật mình bật dậy: A a a a a!

Giáo chủ bóp trán im lặng cười.

Lâm Nhiễm không thể tin: ... Người vừa nói gì cơ?

Giáo chủ thản nhiên nói: Sáng sớm muốn ăn cái gì?

Tâm tình của Lâm Nhiễm nặng trĩu, hoài nghi giáo chủ cố ý chọc mình, bởi thế không có tâm trạng ăn gì cả: Gì cũng được.

Giáo chủ đứng dậy: Vậy là tốt rồi, dù sao cũng đã làm xong từ trước, đi thôi.

Lâm Nhiễm đau khổ theo sau: ...

Tên Ma Giáo giáo chủ này, không chỉ họa phong không đúng, bên trong còn rất hắc.

09

Sau khi ăn xong bữa sáng có áp lực nhất từ trước đến giờ, mỗi người một đường, giáo chủ đi tuần tra, Lâm Nhiễm thở phào một hơi, lẩn mò trở về phòng.

Vừa mở cửa, sư huynh đã chờ ở trong phòng, nhìn thấy Lâm Nhiễm, câu đầu tiên nói chính là: Đệ thấy ấn tín của ta đâu không?

Lâm Nhiễm rất muốn đánh chết hắn: Đang nằm trong tay giáo chủ.

Sư huynh đơ mặt: Hắn nói sao?

Lâm Nhiễm: Ta nói không phải của ta, hắn liền hỏi ta sáng sớm muốn ăn gì.

Sư huynh nghĩ nghĩ: Người này, lòng dạ thật sự rất sâu.

Lâm Nhiễm trợn trắng mắt: Vô nghĩa.

Sư huynh: Đến, kể cho sư huynh nghe, Cơ Vô Tà cả ngày hôm nay làm gì?

Lâm Nhiễm nghĩ nghĩ, Cơ Vô Tà ở đây hiển nhiên chính là giáo chủ, vì thế trả lời chi tiết: Sáng sớm hắn đi luyện kiếm nửa canh giờ, sau đó tập hợp giáo chúng tại tổng đàn để bàn luận về luận ngữ, còn ra lệnh cho các đường chủ ghi lại người tốt việc tốt để phát hoa hồng nhỏ.

Sư huynh nghe xong, đánh giá Lâm Nhiễm từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, hỏi: Ngày hôm qua có phải đệ bị làm đến choáng váng cả người không?

Lâm Nhiễm càng muốn đánh chết hắn: Làm cái đại gia người ấy!

Sư huynh hồ nghi: Hắn thật sự làm thế á?

Lâm Nhiễm hung tợn trừng hắn: Thật sự!

Sư huynh sờ sờ cằm: Ta đã hiểu, hắn phát hiện ẩn tín của ta, biết Lục Phiến Môn đang điều tra hắn, cho nên cố ý giả vờ để lừa chúng ta. Hắn không giết đệ cũng là vì lý do này, trực tiếp giết đệ không khác nào tuyên chiến với Lục Phiến Môn, giữ người lại, rồi khiến đệ nghĩ rằng hắn không làm chuyện gì xấu, không phải tốt hơn sao?

Lâm Nhiễm: Cũng có chút đạo lý.

Sư huynh: Nếu hắn đã ngầm đồng ý cho đệ ở bên cạnh hắn, thế thì cứ tiếp tục giả ngu, tìm cơ hội đào sâu vào trong nữa.

Lâm Nhiễm buồn bã nói: Ta có thể không làm sao?

Sư huynh: Không thể.

Lâm Nhiễm bắt đắc dĩ: Được rồi, chỉ là ta nói cho huynh, đêm qua hắn chưa làm gì cả, lão tử vẫn trong sạch, hắn hình như bị liệt dương.

Sư huynh thở dài: Liệt dương cái rắm, lúc trước chính đệ bám dai bám đẳng đòi gả cho hắn, nhìn là biết Cơ Vô Tà không coi trọng đệ rồi.

Lâm Nhiễm: Hể? Không phải ta bị bắt đến đây sao?

Sư huynh xì một tiếng khinh miệt: Với sư huynh người còn giả vờ, lúc trước hai ta vì để hắn cười người, sư đệ người đem ta cuốn trong chiếu rách, quỳ trước kiệu của hắn nói người muốn bán thân để chôn cha.

Lâm Nhiễm không phúc hậu cười ha ha: Ha ha ha ha ha.

Sư huynh đầy mặt khinh thường: Cơ Vô Tà cũng không thèm nhìn người, ra lệnh cho thuộc hạ xốc chiếu lên xem qua ta một cái, sau đó cho người một thỏi bạc bảo người đi.

Lâm Nhiễm có cảm giác nhận đến đả kích: Lão tử đưa đến tận cửa mà hắn không muốn!!?

Sư huynh chắc chắc: Chưa hết, đệ không chịu, nói một thỏi bạc không đủ, bám dai bám đẳng muốn gả cho hắn, sau này không còn cách nào, hắn đành phải nhận người, người liền vui vẻ theo đuôi cổ kiệu của hắn.

Lâm Nhiễm: ... Lục Phiến Môn của các người, như thế nào còn chưa đóng cửa?

Bộ khoái toàn mấy tên ngốc!

Hai người vừa nói chuyện, vừa lưu ý động tĩnh ngoài cửa, nhưng vào lúc này, đột nhiên Cơ Vô Tà từ cửa sổ nhảy vào, không kịp đề phòng.

Sư huynh cùng Lâm Nhiễm đều choáng váng.

Cơ Vô Tà nhảy vào xong, thần nhiên liếc hai người ngây như phỗng kia, sau đó như không có việc gì mỉm cười nhìn Lâm Nhiễm nói: Vì phu quên mang mấy thứ, trở về lấy.

Lâm Nhiễm quả thực bị dọa muốn khóc: Lấy đi lấy đi.

Cơ Vô Tà từ trong ngăn kéo lấy ra một cái kiếm tuệ [4], thay mới, rồi bỏ cái cũ vào lại: Vì phu quên thay kiếm tuệ.

Vận dụng tế bào não không bị hù chết còn sót lại kia, Lâm Nhiễm kết luận được, tên giáo chủ kia cố ý.

Ai sẽ bởi vì quên đổi kiếm tuệ mà chạy về nhà! Ai sẽ!

Ai sẽ bỏ qua cửa lớn thuận tiện mà đi vào bằng cửa sổ! Ai sẽ!

Nhưng mà Cơ Vô Tà sau khi đổi xong liền xoay người muốn đi, hoàn toàn xem sư huynh là không khí. Lâm Nhiễm vừa mới thả lỏng một hơi, Cơ Vô Tà lại đột nhiên quay đầu lại, mặt đầy bí hiểm cười nhìn Lâm Nhiễm: Lão thập bát.

Lâm Nhiễm run cầm cập: Ai, tướng công.

Giáo chủ có vẻ tâm trạng rất tốt: Bớt thời gian đi tảo mộ cho cha người đi, nhớ đốt tí tiền giấy.

Lâm Nhiễm giật mình ngồi thẳng.

Ánh mắt giáo chủ gắt gao nhìn chăm chăm sư huynh: Cha người đều hiển linh.

Lâm Nhiễm ở trong lòng thất cổ tám trăm cái, dùng hết khí lực trong người rặn ra một cái so với khóc còn xấu cười: Tốt, ta sẽ nhớ đi thăm...

Giáo chủ: Pháp lực cha người thật cao cường, nhìn cứ như người sống ấy.

Lâm Nhiễm cảm giác chính mình sắp ngất: A ha ha ha ha phải không, ta sao lại không thấy...

Giáo chủ lại buồn bã nói: Cha người thật là trẻ.

Lâm Nhiễm hồn du thiên ngoại: Cũng tạm đi, không trẻ bằng người...

Giáo chủ khỏe môi thoáng nhướn, lẩm nhẩm một khúc đi.

Chú thích:

[1] : Trung nhị (): Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mông hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tư tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”. ↑

[2] : Smart – : là một từ bắt đầu từ tiếng anh, có nghĩa là thông minh. Chính thức phát triển tại Trung Quốc từ năm 2008, là từ để chỉ phong cách kết hợp giữa cách nhìn ở Nhật Bản cùng phong cách rock Âu Mỹ. Vì một số người theo phong cách này chỉ biết mù quáng bắt chước, nên những cư dân mạng ghét này xưng họ là “đồ dỏm”, “não tàn”. Smart bắt đầu từ văn hóa Punk có từ những năm 70 thế kỷ XX, đại biểu cho những thanh niên có hình tượng quái đản. Phần lớn smart nguyên thủy có nhiều kiểu đầu kỳ quái, thích trang điểm đậm, mặc nhiều trang phục rất cá tính, cùng đồ trang sức cổ quái. Ở Trung Quốc, gia tộc smart không liên quan gì đến rock mà chỉ bắt chước ăn mặc, trang điểm theo phong cách đó thôi

3. Chương 3: Người Chính Là Lục Phiến Môn Đệ Nhất Dao

Lâm Nhiễm nhìn lại, sư huynh hoảng sợ co mình nơi góc giường.

Cả người là hai chữ để trong ngoặc kép “kinh hãi”.

Lâm Nhiễm khóc hu hu đầm hấn: Đều tại huynh, vào làm quái gì cơ chứ!

Sư huynh thở dài một hơi, phục hồi tinh thần: Xem ra hấn đã hạ quyết tâm không vạch trần đệ, giả vờ cho Lục Phiến Môn nhìn. Một khi đã như thế, đệ theo hấn cũng không điều tra được gì.

Lâm Nhiễm nhanh trí: Nếu đã không làm gì được, ta đi đây, sư huynh hẹn gặp lại.

Sư huynh kéo hấn lại, làm động tác cắt cổ: Trước khi có thể bắt giam và chém đầu Cơ Vô Tà, đệ đừng hòng chạy.

Về mặt Lâm Nhiễm đầy đau khổ: Vậy giờ đệ cần làm gì?

Sư huynh: Người có thể xâm nhập vào hậu cung của hấn, nam sủng của Cơ Vô Tà nhất định biết một số việc này nọ. Ta vừa tìm hiểu được, Cơ Vô Tà an bài mười bảy nam sủng đều tại một đại viện, chỉ mình đệ là tách ra ở một mình thôi.

Lâm Nhiễm nhất thời cảm giác có điểm đáng sợ: Vì sao thế?

Sư huynh nghiêm túc nói: Bởi vì người xấu!

Lập tức Lâm Nhiễm lại đánh hấn một trận.

Sư huynh: Tóm lại đệ cứ đi đi, cùng bọn họ làm quen rồi thử xem có nghe được gì không, gần đây rất nhiều địa phương đều có người báo quan nói dựng phụ (1) trong nhà bị mất tích. Chỉ trong hai tháng các nơi đã biến mất hơn trăm người, chúng ta có cảm giác chuyện này không đơn giản, tám phần có liên quan đến Cơ Vô Tà.

Lâm Nhiễm nghi ngờ: Ý của huynh là Cơ Vô Tà bắt hơn trăm dựng phụ?

Sư huynh: Đúng.

Lâm Nhiễm: Có chứng cứ không?

Sư huynh vỗ vỗ vai của hấn, nói sâu xa: Lão thập bát, đệ nhớ kỹ, mặc kệ là vụ án nào, đầu tiên đều phải điều tra Cơ Vô Tà trước.

Lâm Nhiễm: Vì lý do gì?

Sư huynh: Do hấn xấu xa.

Lâm Nhiễm bắt đắc dĩ: Cho nên nói Cơ Vô Tà chính là chuyên chịu tiếng xấu thay cho người khác sao?

Sư huynh: Ma Giáo không chuyện ác nào không làm, thêm mấy cái cũng không nhiều, bớt mấy cái cũng không thiếu.

Lâm Nhiễm trợn trắng mắt nhìn hấn: Đành đi tìm thôi, hơn trăm dựng phụ, mục tiêu lớn như vậy, nếu thật sự ở đây thì không khó tìm lắm.

Sư huynh gật đầu: Ngoan, sư huynh đi trước, khi nào rảnh lại đến tìm người.

Lâm Nhiễm nhắc thanh kiếm để trên giường: Sư huynh, quên kiếm.

Sư huynh nhận lấy nó: Lại quên vài thứ, hi hi.

Lâm Nhiễm buồn bã nói: Sư huynh, bằng cách nào mà huynh sống được đến tận bây giờ thế?

Sư huynh mất hứng: Sao lại có thể nói chuyện với sư huynh như thế chứ, không ngoan chút nào.

12

Sau khi sư huynh đi rồi, Lâm Nhiễm kiên trì đi đến hậu viện tìm mười bảy vị nam sủng kia. Từ rất xa đã nghe được tiếng la hét và âm thanh chà xát mặt chước.

Vừa vào sân, Lâm Nhiễm đã thấy mười bảy nam sủng phân thành bốn bàn chơi mạt chước, còn có một người bổ sung, phụ trách bưng trà đổ nước, tùy thời thay thế người khác.

Thấy Lâm Nhiễm đến, toàn bộ nam sủng đều yên lặng, đang khảy chân nhanh chóng buông chân xuống, xĩa răng cũng lập tức dừng, móc mũi vội vàng chuyển thành che miệng cười, từ mười bảy tên móc chân đại hán trở thành mười bảy vị quý phi nương nương.

Một nam sủng dung mạo tuấn mỹ nhất cười ưu nhã nhìn Lâm Nhiễm, nói: U, ta còn nghĩ là ai đâu, đây không phải là tiểu thiếp thứ mười tám mới được đưa về sao? Giờ mới nghĩ đến thỉnh an các ca ca à?

Lâm Nhiễm suýt nữa không đứng vững: ...

Dù,... đây là cung đâu sao?

Một nam sủng khác vung khăn lên: Lão thất, người xem cái dáng dương dương đắc ý của lão thập bát kia, nhìn là biết không để mười bảy ca ca chúng ta vào mắt. Giáo chủ đại nhân ba tháng nay không hề đến sủng hạnh chúng ta, nhất định ngày đêm đều ở bên cạnh lão thập bát, thế nên người ta có thêm sợ chúng ta đâu.

Lâm Nhiễm ha ha cười gượng, không thể tiếp tục câu chuyện được, trong đầu thảo nê mã [2] chạy loạn gào thét:...

Nam sủng thứ ba vừa sờ mặt vừa nói: Lão thập bát à, giáo chủ đại nhân vài ngày trước ban cho cao đường nhan ta chưa dùng xong, không bằng đưa cho người một ít? Thứ này làm từ máu mà thành, không giống những cái khác, bôi trên mặt rất tốt.

Lâm Nhiễm: ...

Tốt cái đầu người ấy, bệnh thần kinh à?

Lâm Nhiễm vốn định đi thám thính chút tình báo để tìm được nơi ở của mấy dựng phụ kia, thế nhưng mãi không tìm được cơ hội nói chuyện. Cả buổi bị mười bảy nam sủng vây xung quanh, châm chọc khiêu khích, ồn ào khí thế ngất trời.

Lâm Nhiễm kiên trì thử một chút: Các vị ca ca, ta muốn hỏi một chút, gần đây các người có thấy dựng phụ trong giáo không?

Lập tức mười bảy nam sủng nổ tung.

Lão ngũ: Ai u, lão thập bát đang ám chỉ chúng ta không thể mang thai đây.

Lão thập nhất: Người cũng không phải nam à, châm chọc thế có nghĩa gì không?

Lão thập lục: Mới vào cửa được có mấy ngày đã kiêu ngạo như thế.

Lâm Nhiễm im lặng lui ra, căn bản không thể nói chuyện với nhau được, cứ đứng ở đó mãi có khi bị ban cho nhất trọng hồng [3].

Bất quá từ phản ứng của những nam sủng này, Cơ Vô Tà đã ba tháng rồi không đến chỗ bọn họ.

Một thanh niên hai mươi tuổi đầu, huyết khí bừng bừng, có mười bảy vị tiểu thiếp bộ dạng không tề, mỗi ngày đều chờ đợi hắn đến “thăm”, mà hắn cũng không chịu chậm, thật kỳ quái.

Trừ lý do liệt dương ra, không còn biện pháp giải thích nào nữa.

13

Thừa dịp Cơ Vô Tà không ở đây, Lâm Nhiễm đi vòng vèo khắp Ma Giáo, nhưng một dựng phụ cũng không thấy. Nhìn mặt trời sắp lặn, Lâm Nhiễm liền trở về phòng trước, còn vô cùng nhanh trí lấy một quyển sách bất kỳ trên giá, giả vờ mình đang đọc, để ngừa bị Cơ Vô Tà lăm nhăm.

Quả nhiên chẳng được bao lâu, Cơ Vô Tà đẩy cửa vào.

Lâm Nhiễm xoa xoa ánh mắt, làm bộ đọc sách mệt chết đi được: Tướng công.

Cơ Vô Tà chớp mắt: Lão thập bát, đang đọc sách?

Lâm Nhiễm: Vâng.

Cơ Vô Tà: Đọc cho vi phu nghe một đoạn đi.

Lâm Nhiễm đau buồn nhìn quyển sách trên tay, chữ cổ đại, cực kỳ trừu tượng, một từ xem cũng không hiểu:
...

Cơ Vô Tà mặt cười dịu dàng nhìn Lâm Nhiễm, hai người trầm mặc nhìn nhau mười giây. Lập tức Cơ Vô Tà tiến lên một bước, rút quyển sách trên tay Lâm Nhiễm, mắt nhìn bìa, đọc từng chữ: Thuật — phòng — the —

Lâm Nhiễm suýt nữa chết ngất.

Cơ Vô Tà vui sướng: Phu nhân có học được chiêu nào không?

Lâm Nhiễm uể oải: Không đâu... Ta mới vừa bắt đầu xem...

Cơ Vô Tà để sách lên bàn: Thế à, vậy tiếp tục xem đi.

Lâm Nhiễm kiên trì: Được...

Cơ Vô Tà ngồi đối diện Lâm Nhiễm: Học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ, hiểu không?

Cả người Lâm Nhiễm cứng đờ: Không hiểu.

Cơ Vô Tà siêng năng: Câu này có nghĩa là, áp dụng những thứ đã học được vào thực tiễn không phải rất vui vẻ sao.

Lâm Nhiễm mặt đỏ tai hồng gật đầu: Ra thế.

Cơ Vô Tà nhẹ nhàng nhéo nhéo cằm Lâm Nhiễm: Cố gắng học đi, đến tối vi phu sẽ kiểm tra.

Lâm Nhiễm: ...

Không đúng không đúng, người không phải bị liệt dương sao? Rốt cuộc là người có dùng được không vậy?

14

Với cái vấn đề được hay không được này, Lâm Nhiễm tất nhiên không dám hỏi, vì thế hắn đành ngồi trước bàn nhìn quyển sách dạy mấy chiêu ân ái không chuyển mắt. Cơ Vô Tà không nhúc nhích vẫn ngồi đối diện giám sát, mỗi lần Lâm Nhiễm không kiềm chế được ngẩng đầu đều thấy ánh mắt đầy dịu dàng thăm thiết của Cơ Vô Tà nhìn mình.

Ngồi nguyên một canh giờ.

Cả người Lâm Nhiễm không chịu nổi.

Cơ Vô Tà: Lão thập bát, sao người không lật sang trang mới, vi phu không nghĩ là đã xong đâu.

Lâm Nhiễm khóc huhu: Ta đọc sách chậm.

Cơ Vô Tà gật đầu: Chậm nhưng tinh, là chuyện tốt.

Lâm Nhiễm: Tướng công nói gì cũng đúng.

Cơ Vô Tà cười ái muội: Phu nhân thích tư thế này sao?

Lâm Nhiễm trừng lớn mắt cố xem trang này nói về tư thế gì, thế nhưng nhìn một lát thật sự không hiểu, đành nói cho có: Ồ...có lẽ...thích...

Cơ Vô Tà gật đầu: Vi phu cũng thích, thế tối nay dùng tư thế này vậy.

Lâm Nhiễm vẻ mặt thăm thiết: Ác.

Cơ Vô Tà buồn rầu: Chỉ là hơi khó, không biết phu nhân có làm được không?

Lâm Nhiễm: Ta, ta cũng không biết.

Đệt! Rốt cuộc đó là tư thế gì thế! Là đèn treo Italia sao! Hay là tháp nghiêng Pisa!

15

Tại thời khắc chuẩn bị tan vỡ này, bên ngoài có tiếng đập cửa.

Cơ Vô Tà: Vào đi.

Một Ma Giáo đệ tử đẩy cửa tiến vào, quỳ một gối: Khởi bả giáo chủ, mọi huynh đệ đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ giáo chủ ra lệnh.

Cơ Vô Tà đứng dậy, uy nghiêm nói: Tốt, ta sẽ đi cùng các người, chờ ta thay quần áo.

Ma Giáo đệ tử cung kính nghe theo, lập tức lui ra.

Lâm Nhiễm thờ phào nhẹ nhõm.

Cơ Vô Tà thoáng nhướn mi: Thấy vi phu muốn đi, người nhìn như rất vui vẻ.

Lâm Nhiễm: Ta đây là thử dài, thử dài.

Cơ Vô Tà cười nhẹ, lấy một bộ quần áo dùng để đi trong đêm tối, đến sau bình phong thay vào. Bộ y phục này cắt may rất vừa người, làm nổi bật vai rộng eo nhỏ chân dài của Cơ Vô Tà, thêm khuôn mặt tuấn mỹ tinh xảo kia, tại hiện đại nhất định là ông chồng quốc dân. Lâm Nhiễm không thể kìm lòng nhìn thêm vài lần, cảm giác nếu mình cứ tiếp tục gọi tướng công tướng công, kiểu gì cũng có nguy cơ bị bẻ cong.

Cơ Vô Tà đến gần sờ sờ đầu của hắn: Người ngoan ngoãn đọc sách, vi phu ra ngoài có chút việc

Lâm Nhiễm nghe lời: Được.

Cơ Vô Tà đảo mắt: Nếu sau khi ta đi rồi, nhạc phụ đại nhân lại hiển linh...

Lâm Nhiễm gần như bái lạy Cơ Vô Tà: Cha ta sẽ không hiện lên!

Cơ Vô Tà cười khê: Thế nếu hắn xuất hiện thì sao?

Lâm Nhiễm uể oải: Ta sẽ siêu độ hắn...

Cơ Vô Tà cười đến thực vui vẻ: Phu nhân ngoan.

16

Cơ Vô Tà vừa đi không bao lâu, sư huynh liền từ cửa sổ nhảy vào.

Lâm Nhiễm hoảng sợ: Sư huynh, người vẫn đi nhanh đi, đợi một hồi hắn trở về lại thấy người hiển linh.

Sư huynh cười to: Yên tâm đi, ta tận mắt chứng kiến hắn cưỡi ngựa ra khỏi cổng lớn, còn mang theo một đám người, không biết đi làm gì.

Lâm Nhiễm lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, lập tức cầm quyển sách trên bàn, chỉ vào trang Cơ Vô Tà vừa xem, hỏi: Huynh đọc trang này cho ta nghe một chút.

Sư huynh không hiểu gì cầm sách đọc: Vô Tòng chớp thời cơ bám chặt con cạp, ấn nó xuống đất, con cạp còn giãy dụa, bị Vô Tòng dùng hết sức giữ lại...

Lâm Nhiễm: ...Huynh đọc gì thế, đây không phải sách dạy chuyện phòng the sao?

Sư huynh vừa bực mình vừa buồn cười: Phòng cái rắm, sao đầu người toàn mấy thứ gì đầu thế?

Lâm Nhiễm kêu rên: Tên kia lại đùa ta.

Sư huynh: Vậy hiện tại người yên tâm?

Lâm Nhiễm gật gật đầu lại lắc đầu: Một loại khác không xong, vì gì mà hắn cứ đùa ta?

Sư huynh: Vì nhìn người ngốc?

Lâm Nhiễm quyết định thật nhanh đánh hắn một trận.

Sư huynh đứng lên vỗ vỗ quần áo: Được rồi, đừng đùa nữa, chúng ta đuổi theo Cơ Vô Tà, xem hắn muốn làm gì.

Lâm Nhiễm chỉ chỉ chính mình: Ta cũng đi? Ta là nằm vùng mà, có thể bám theo được không?

Sư huynh vỗ vỗ thanh đao lớn bên hông: Lo gì, ta ngay cả tên này đều đem theo cho đệ, nếu Cơ Vô Tà làm gì không tốt, hai huynh đệ chúng ta vừa lúc có nhân chứng vật chứng bắt hắn, nếu không được, người lại lén lút trở về.

Lâm Nhiễm điên cuồng lắc đầu: Bắt cái gì mà bắt, chúng ta chỉ có hai người, bọn họ có một đồng.

Sư huynh ánh mắt tràn ngập tin tưởng: Đệ sợ cái gì! Đệ nhưng là Lục Phiến Môn đệ nhất đao!

Lâm Nhiễm trợn mắt há hốc mồm: ... Hề?

Sư huynh giơ ngón tay cái lên: Sư đệ, người phải tin tưởng bản thân mình, với sự hiểu biết của ta về đệ, lấy đao pháp của đệ chém ngã hai Cơ Vô Tà cũng không thành vấn đề, mấy tên lâu la khác cứ để cho ta.

Lâm Nhiễm nhất thời mặt toàn biểu tình như ăn phải sh*t.

gocnhocuatoi

Lời của tác giả: Đúng rồi, thuyết minh một chút, cái “Học nhi thì tập chi” có hai loại giải thích, một loại trong văn đã nói, loại kia có ý là học xong ôn tập ha __[:]__

Chú thích:

[1]: Dựng phụ: Phụ nữ có bầu.

[2]: Thảo nê mã: Là loài vật hư cấu, đồng âm với thảo ni mã = đmm trong tiếng Việt.

[3]: Nhất trượng hồng: Là trượng phật dành cho phi tần trong cung, dùng gậy gỗ 2 phân dài 5 tấc, đánh vào vùng eo và hạ bộ. Đánh cho đến khi gân cốt đứt đoạn, máu thịt hoà lẫn mới thôi. Nhìn từ xa một mảng đỏ tươi, có tên là “nhất trượng hồng”.

4. Chương 4: Bảo Người Đánh Boss Người Chạy Đi Đâu!

17

Lâm Nhiễm gắt gao bám vào cột giường: Đừng mơ tưởng, ta không đi.

Sư huynh: Sư đệ ngoan, chẳng lẽ người không muốn vụ án này nhanh chóng kết thúc sao?

Lâm Nhiễm đầu lắc như trống bỏi.

Sư huynh tặc lưỡi một tiếng, lấy tay kéo Lâm Nhiễm, xem ra là định dùng sức ép người đi.

Lâm Nhiễm quyết tâm, cắn răng một cái, thẳng thắn: Sư huynh hãy nghe ta nói! Thật sự ta không phải sư đệ của người, ta từ tương lai xuyên việt đến đây, xuyên việt người hiểu không? Nghĩa là hồn phách của ta và sư đệ người trao đổi cho nhau, ta vốn dĩ không biết dùng đao ta chỉ là học sinh ta sẽ hại chết hai chúng ta...

Sư huynh trừng mắt nhìn hắn một cái, quyết định thật nhanh điểm huyết hắn lại, không kiên nhẫn nói: Đừng ồn ào.

Lâm Nhiễm khàn cả giọng: Người đừng không tin, ta chứng minh cho người xem! Người muốn biết cái gì? Bảng nguyên tố hóa học người hiểu không? Ba định lý Newton lớn người biết không? Ta thật sự đến từ thế giới kia!

Sư huynh lại ba ba hai phát điểm á huyết của Lâm Nhiễm: Sư đệ, cái tật xấu ăn nói bừa bãi này của người phải sửa đi, lần trước người còn lừa ta bảo người là thần tiên hạ phàm đâu.

Lâm Nhiễm liều mạng muốn lên tiếng: Ô ô...

Sư huynh khiêng hắn lên đi: Đừng đùa nữa, sư huynh ta ăn muối so với người còn nhiều, sao lại bị người lừa được.

Vì thế Lâm Nhiễm liền bị sư huynh khiêng trên vai, đuổi theo Cơ Vô Tà.

Tốc độ của sư huynh rất nhanh, vận khinh công tại trên nóc nhà bay vùn vụt, thế nhưng bay nửa ngày một cái bóng của Cơ Vô Tà cũng không thấy.

Sư huynh hồi hận vô đôi: Mất dấu, đều tại đệ chậm chạp đó.

Lâm Nhiễm âm thầm may mắn.

Sư huynh nghĩ nghĩ, lại chạy về một đoạn: Chúng ta chờ trên nóc nhà này vậy, Cơ Vô Tà lúc đi là đi con đường này, chúng ta đợi hắn trở về, không chừng có thể phát hiện được cái gì.

Lâm Nhiễm cả người chẳng thể cử động cũng không nói chuyện được, hơn nữa hắn rất muốn tiểu tiểu, tâm như tro tàn.

Sư huynh từ bên hông gỡ xuống một cái hồ lô chứa rượu, hạnh phúc nhấp một ngụm, còn rất hiểu lòng người nâng đầu Lâm Nhiễm, rót cho hắn một ít: Đến, nếm thử rượu hoa lê bạch thượng hạng này đi, đừng bảo sư huynh không thương người.

Lâm Nhiễm không kịp phòng nuốt một ngụm lớn, nhất thời càng cảm thấy muốn tiểu tiểu.

Hai người đứng trên nóc nhà chờ một lúc lâu, chân trời ảm ảm tỏa sáng.

Lúc này xa xa truyền đến tiếng xe ngựa, chỉ thấy Cơ Vô Tà cùng vài thuộc hạ thân tín cưỡi ngựa đi trước dẫn đường, mặt sau là xe ngựa một chiếc tiếp một chiếc, một đám người đồ đen vây xung quanh đoàn xe, bảo vệ kín kẽ. Những người này đều là đệ tử Ma Giáo dưới trướng của Cơ Vô Tà, rất nhiều người đều bị thương, nhìn như vừa trải qua một trận đánh ác liệt.

Trong xe ngựa, tiếng nữ nhân từng đợt kêu la thê lương, ngay tiếng vó ngựa cũng không lấn áp được, một cánh tay đầy máu từ trong rèm vươn ra, bám chặt màn xe, chẳng được bao lâu lại vô lực rũ xuống.

Thấy thế nào đều có vấn đề.

Sư huynh rút bội kiếm, yên lặng không tiếng động vận khinh công đuổi theo.

Mà Lâm Nhiễm, tựa như một khối thi thể phơi thây nơi hoang dã, lẻ loi nằm trên nóc nhà, mắt rưng rưng nhìn sao mai trên trời, cổ gồng nghẹn tiểu, vừa không thể cử động cũng không thể nói chuyện, nhân sinh lâm vào khốn cảnh trước sau chưa từng có.

Sau ẩn tín cùng bội kiếm, sư huynh thành công bỏ quên sư đệ.

Một lát sau, sư huynh lại bay trở về: Sao đệ còn ở đây?

Lâm Nhiễm mũi đau xót.

Sư huynh vỗ ót: A đúng rồi, đệ bị ta điểm huyết... Vậy sao không nói cho ta một tiếng?

Lâm Nhiễm không nhịn được chảy xuống nước mắt chua xót.

Sư huynh nhanh chóng giải huyết cho hắn, thúc giục: Thôi kệ đi, đệ mau mau theo ta.

Lâm Nhiễm kêu to: Chờ chút đã, ta muốn tiểu tiểu!

Sư huynh chặc một tiếng, lại khiêng Lâm Nhiễm lên: Muốn chạy hử? Đánh xong rồi hãy đi.

Lâm Nhiễm cuống quýt đè lại thân dưới, sợ nhịn không được rỉ lên người sư huynh.

Sư huynh mang theo Lâm Nhiễm chạy vài bước, từ trên trời giáng xuống dừng trước mặt Cơ Vô Tà, lập tức để Lâm Nhiễm xuống đất, đưa cho hắn thanh đao lớn kia.

Cơ Vô Tà bình tĩnh: Sao thế này?

Sư huynh sờ sờ nơi eo: Ta là Lục Phiến Môn bộ...

Nhưng không đụng đến ẩn tín quen thuộc.

Cơ Vô Tà cười, ném ấn tín tìm được trong phòng ngủ cho sư huynh, giúp hắn hoàn thiện phần sau: Bộ khoái Từ Hoan.

Sư huynh ngốc ngốc gật đầu một cái: Đúng!

Cơ Vô Tà hướng về phái thuộc hạ vung tay: Đánh cho ta.

Ma Giáo đệ tử ủa tới, đánh nhau với Từ Hoan, còn Lâm Nhiễm chống đao, đau khổ quyết mông núu chân, mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng xem tim, nghiêm túc ghen tiểu.

Kỳ thật Từ Hoan vẫn tương đối lợi hại, một kiếm một tiểu bằng hữu, hơn nữa những đệ tử Ma Giáo này đều đã trải qua một trận chiến kịch liệt, trạng thái không được tốt lắm. Nếu Cơ Vô Tà bị Lâm Nhiễm kiềm chế thật thì phần thắng của Từ Hoan rất lớn, nhưng thực tế thì Cơ Vô Tà không bị gì cả, còn chạy vào trận chiến, kiếm cũng không cần rút, dưới sự trợ giúp của thuộc hạ, mấy võ kiếm đã đánh cho Từ Hoan nằm sấp xuống.

Từ Hoan đau đớn ngã xuống đất, dùng ánh mắt đau buồn phẫn nộ gọi tắt bị phần lên án Lâm Nhiễm —

Đúng là đồng đội như heo! Bảo người đánh boss! Người chạy đi đâu!

Lâm Nhiễm không kiêu ngạo không siểm nịnh ghen tiểu, cũng chẳng giải thích.

20

Một đệ tử đá đá Từ Hoan đang nằm rạp trên đất như cẩu chết, chuyển hướng Cơ Vô Tà: Giáo chủ diện hạ, xử trí bộ khoái này như thế nào đây? Theo ý thuộc hạ, không bằng làm thịt hắn.

Cơ Vô Tà không hề nghĩ ngợi, lạnh nhạt nói: Không, bịt kín hết huyết đạo của hắn, ném lên trên nóc nhà để đẩy một ngày liền được.

Lâm Nhiễm gần như có cảm giác thù lớn đã được báo, vì thế trong lòng vội vàng nhắc nhở chính mình, tên này là đại ma đầu, là nhân vật phản diện, không thể bị mê hoặc.

Cơ Vô Tà nhìn Từ Hoan bị nâng đi, quay đầu về phái Lâm Nhiễm, trên mặt không biểu tình gì.

Lâm Nhiễm kẹp chân: Tướng công.

Cơ Vô Tà chậm rãi đi đến trước mặt hắn, hơi hơi cúi đầu ngưng mắt nhìn Lâm Nhiễm, khuôn mặt hoàn mỹ như mặt nạ kia đột nhiên phá vỡ, đôi mắt như màu mực lộ ra sự đau lòng, nhẹ giọng hỏi câu: Vì sao người lại...

Lâm Nhiễm kinh ngạc nhìn Cơ Vô Tà, trong nháy mắt ngay cả ghen tiểu cũng đều quên, ngắc ngứ nói: Ta...

Cơ Vô Tà nâng tay kéo kéo cổ áo Lâm Nhiễm, bổ sung nửa câu tiếp: Vì sao người lại mặc ít vậy mà đi ra ngoài? Sẽ cảm lạnh đấy.

Lâm Nhiễm lại bắt đầu cảm giác muốn tiểu lại thêm mãnh liệt: ...

Đại ca, hình như chúng ta không cùng một kênh.

Cơ Vô Tà lẳng lặng nhìn hắn một lát, sau đó một tay đẩy Lâm Nhiễm dựa vào vách tường, một tay che sau đầu Lâm Nhiễm, ám muội nói: Lần sau không được như thế nữa.

Lâm Nhiễm điên cuồng gật đầu, vì thế giây tiếp theo, môi Cơ Vô Tà nhẹ nhàng chạm vào môi hắn, bắt đầu vuốt ve liếm hôn.

Tim Lâm Nhiễm đập thật nhanh, run run một phát suất nữa dừng lại.

Hôn chốc lát, Cơ Vô Tà tỏ vẻ không vui hỏi câu: Lão thập bát, người uốn tới ẹo lui làm gì?

Lâm Nhiễm khóc huhu: Ta muốn đi tiểu.

Cơ Vô Tà: ... Phốc.

21

Nụ hôn hai mươi năm nay vẫn bảo vệ, giờ đã cho một người nam nhân rồi.

Sau khi nụ hôn ấy kết thúc, câu đầu tiên mình nói ra lại là ta muốn đi tiểu.

Còn cảm xúc lớn nhất lại là, may mắn lúc hôn không tiểu lên người Cơ Vô Tà...

Hôn xong, chuyện thứ nhất hai người làm là, người này đưa người kia đến sâu trong ngõ nhỏ hướng góc tường suýt suýt...

Lâm Nhiễm cảm giác cơ bản thù này Từ Hoan và mình đã kết, hơn ba cái cộng lại với nhau, xấp xỉ cmn huyết hải thâm cừu.

Cơ Vô Tà đầy hứng thú xem xem biểu tình lúc đi tiểu của Lâm Nhiễm, thỉnh thoảng hỏi một câu: Phu nhân, thích sao?

Lâm Nhiễm trả lời từ tận đáy lòng: Thích.

Cơ Vô Tà liếm liếm môi: Về sau sẽ còn thích hơn nữa.

Lâm Nhiễm khẩn trương buộc lại dây lưng, trầm mặc một lúc, hỏi: Những người trong xe ngựa là ai?

Cơ Vô Tà thoải mái: Dựng phụ.

Tâm Lâm Nhiễm liền lạnh nửa phần, kinh sợ nói: Người bắt nhiều dựng phụ như vậy để làm gì?

Cơ Vô Tà sờ sờ cằm, kéo dài thanh hỏi lại: Bắt —?

Lâm Nhiễm: Đúng vậy.

Tổng không có khả năng do người đẹp trai nên người ta tự chạy tới đúng không?

Cơ Vô Tà trầm ngâm một lát, chậm rãi lộ ra một nụ cười âm trầm: Luyện đan.

Lâm Nhiễm bình tĩnh: Ác.

A a a a a a a a a a a a a a a cứu mạng a a a a a a!

5. Chương 5: Sư Huynh Khóc Híc Híc Gật Gật Đầu

22

Sau khi điểm huyết xong, sư huynh bị ném lên nóc nhà, Lâm Nhiễm đành mang tâm trạng cực kỳ thấp thỏm cùng Cơ Vô Tà trở về. Hắn không biết cười ngựa, cho nên những người khác đành ra một chiếc xe ngồi chung với hắn. Lâm Nhiễm dọc theo đường đi lo lắng đề phòng, sợ Cơ Vô Tà sẽ hỏi vì sao mình lại cùng sư huynh xuất hiện tại nơi này.

Nhưng mà Cơ Vô Tà chỉ là nâng cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thái độ lạnh nhạt.

Tâm trạng Lâm Nhiễm vô cùng nặng nề, vắt hết óc tự hỏi có cách nào có thể cứu được những dựng phụ này thoát ra ngoài không, tuy mình rất nản gan nhưng dù sao cũng không thể trở mắt nhìn người sống bị Cơ Vô Tà đem đi luyện đan, quá tàn nhẫn.

Lúc này Cơ Vô Tà đột ngột quay đầu lại, nhìn Lâm Nhiễm chằm chằm.

Lâm Nhiễm sợ tới mức giật mình, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Cơ Vô Tà mỉm cười: Phu nhân, quyền thuật phòng the kia phu nhân đọc đến đâu rồi?

Lâm Nhiễm trầm mặc một lát, u oán nói: Đọc đến đoạn Võ Tông đánh hổ.

Cơ Vô Tà thản nhiên nga một tiếng, lấy tay che miệng tiếp tục ngấm phong cảnh, nhưng ánh mắt lại cong cong, hiển nhiên là đang cười trộm.

Lâm Nhiễm tại trong thế giới tinh thần đem hắn nhét vào bồn cầu tám trăm lần, nghĩ rằng sao lại có người chết tiệt như thế được.

Cơ Vô Tà nhìn phong cảnh trong chốc lát, lại đột nhiên quay đầu, giọng nói âm trầm: Phu nhân.

Lâm Nhiễm lại bị dọa, nơm nớp lo sợ hỏi: Sao thế?

Cơ Vô Tà lại giở trò cũ: Sáng mai muốn ăn gì?

Lâm Nhiễm đầy mặt đau khổ: ... Không phải đều đã được làm từ trước sao?

Cơ Vô Tà gật gật đầu: Phu nhân trở nên thông minh rồi.

Dọc theo đường đi Cơ Vô Tà lại dọa Lâm Nhiễm mấy lần như vậy, lúc đầu Lâm Nhiễm sợ đến mức đòi mạng, sau này thành thói quen, thậm chí bắt đầu lo lắng Cơ Vô Tà cứ quay đầu mạnh như thế liệu có bị trặc cổ hay không. Cơ Vô Tà thấy hắn không sợ cũng ngừng chọc, ngáp một cái, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

23

Trở lại Ma Giáo, sau khi tắm rửa thay quần áo xong, Cơ Vô Tà mạnh mẽ ôm Lâm Nhiễm đi ngủ, Lâm Nhiễm thành thành thật thật nằm trong lòng hắn chốc lát, thấy hắn hình như ngủ say, liền nhẹ nhàng đẩy cánh tay Cơ Vô Tà ra, định bụng đi thăm dò nơi nhốt mây dựng phụ kia.

Cơ Vô Tà phát ra một tiếng không vui, tay một lần nữa vòng ôm lấy Lâm Nhiễm.

Lâm Nhiễm im lặng chờ trong chốc lát, gặp Cơ Vô Tà không động tĩnh gì, lại đẩy tay hắn ra.

Cơ Vô Tà rầm rì một tiếng, lập tức chính xác không lầm, lấy tay đè lên chỗ kia của Lâm Nhiễm.

Lâm Nhiễm: ... Tướng công.

Cơ Vô Tà ngáy nhỏ, tay không thành thật xoa xoa chỗ đó của Lâm Nhiễm.

Lâm Nhiễm hít sâu vào một hơi: Người tỉnh rồi.

Tiếng ngáy của Cơ Vô Tà càng lớn.

Lâm Nhiễm đành phải nằm thẳng tắp, một cử động cũng không dám làm.

Lần này, thời gian qua đã lâu, Lâm Nhiễm cảm giác cái tay ấn vào chỗ ấy của mình có vẻ thả lỏng, lúc này mới nhẹ nhàng dời nó đi, lập tức ngồi dậy định xuống giường, nhưng mà vừa cựa quậy thì bị Cơ Vô Tà lật người đè dưới thân.

Người luyện võ tuy nhìn gầy, nhưng cả thân bắp thịt căng đầy, đè lên cũng rất nặng, hơn nữa Cơ Vô Tà còn giống cố ý dùng sức ghìm xuống, Lâm Nhiễm nhúc nhích mãi cũng không di chuyển được tí nào, đành nhận mệnh nhìn trần nhà ngẩn người. Trong lòng biết Cơ Vô Tà tám phần là giả bộ ngủ, nhưng giấu lại hắn tối hôm qua ước chừng một đêm không nghỉ, hiện tại lẽ ra nên mệt không chịu nổi, thế mà vì chọc mình lại cố gắng không ngủ, thật là liều mạng.

Cố gắng thế để làm gì! Có phải bị bệnh không đấy!

Lúc này Cơ Vô Tà dùng miệng nhẹ nhàng cọ cọ lỗ tai Lâm Nhiễm, giọng nói đầy mê hoặc: Thích người.

Mặt Lâm Nhiễm bỗng chốc đỏ bừng, nhanh chóng nhắc nhở bản thân Cơ Vô Tà là một đại ma đầu cực kỳ hung ác, vạn lần không thể bị mê hoặc.

24

Vậy là Lâm Nhiễm cứ thế bị Cơ Vô Tà đè đến khi trời tối.

Thẳng đến lúc hắn cảm giác nếu Cơ Vô Tà không đứng dậy thì chính mình liền phải chặt tay chân, tên kia mới ngáp một cái từ từ tỉnh lại.

Lâm Nhiễm: Cuối cùng cũng tỉnh.

Cơ Vô Tà khoe môi thoáng nhếch lên, ra vẻ kinh ngạc nói: Í, sao ta lại nằm đè lên người phu nhân thế này?

Lâm Nhiễm: Ha ha.

Cơ Vô Tà xoa bóp cầm của hấn: Đói bụng không? Chuẩn bị chút rồi ta đi ăn cơm.

Lâm Nhiễm gian nan cử động thân thể: Bị người đè đến tê dại.

Cơ Vô Tà nhìn như thực vừa lòng, khom người ôm Lâm Nhiễm dậy: Đừng sợ, vì phu ôm người.

Ánh nắng chiều ấm áp in bóng trên mặt Cơ Vô Tà, khiến ngũ quan tuần tú của hấn trông càng đẹp hơn, Lâm Nhiễm nhìn hấn thở dài.

Đẹp trai như vậy, tiếc lại là biến thái.

25

Ra cửa sau, Lâm Nhiễm ngạc nhiên phát hiện, trong viện lại có tốp ba tốp bốn dựng phụ đi dạo. Người bụng bầu khá lớn đều có đệ tử Ma Giáo ở bên cạnh nâng giúp, để ngừa sẩy chân.

Lâm Nhiễm: Đang làm gì thế này?

Về mặt Cơ Vô Tà đầy đương nhiên: Đi dạo.

Lâm Nhiễm nghĩ nghĩ: Người không phải muốn dùng các nàng để luyện đan sao?

Cơ Vô Tà trầm ngâm một lát nói: Đúng vậy, thế nên cần cam đoan khí huyết lưu thông, luyện ra đan chất lượng mới tốt, do đó phải đưa các nàng đi bộ xung quanh.

Lâm Nhiễm nhất thời cảm giác não của mình bị nghẽn tại chỗ nào đó, vì thế lại im lặng.

Đến nhà ăn, Lâm Nhiễm lại ngạc nhiên phát hiện, đầu bếp vậy mà đặc biệt vì những dựng phụ này nấu canh gà nhân sâm, đệ tử Ma Giáo trực ban tại nhà ăn đang phân phát theo từng bàn.

Lâm Nhiễm chọc chọc Cơ Vô Tà: Nếu người đã dùng các nàng để luyện đan, vì sao còn muốn cho các nàng uống thứ này?

Cơ Vô Tà nghiêm túc: Đúng vậy, trước khi luyện đan phải dùng canh gà tẩy tủy, luyện ra đan dược mới thuần khiết.

Lâm Nhiễm: ...

Tẩy cái đầu ấy! Có phải xem ta là ngốc không!

Cơ Vô Tà phân phó thuộc hạ bưng một chén canh gà cho Lâm Nhiễm, cười lạnh lạnh nói: Người cũng dùng tẩy tủy xem.

Cả người Lâm Nhiễm đều không tốt: Vì sao người lại lừa ta?

Cơ Vô Tà một mực chắc chắn: Ta muốn dùng dựng phụ luyện đan.

Lâm Nhiễm cũng là chịu phục: Có phải người cảm thấy ta rất ngốc không?

Cơ Vô Tà thốt ra: Đúng vậy.

Lâm Nhiễm thở phì phì trừng hấn.

Cơ Vô Tà múc một thìa canh gà đưa đến bên môi Lâm Nhiễm: Phu nhân ngoan, ăn canh.

26

Những dựng phụ này được an trí tại Ma Giáo, trong đó có người lúc sáng sớm hôm nay sinh ra một đứa bé, Cơ Vô Tà vui sướng nhìn qua, còn tự mình đặt tên cho.

Cơ Vô Tà: Đứa nhỏ này, tên một chữ Chính, mặc dù hấn được sinh ra tại Ma Giáo, nhưng tên này có ngụ ý là hi vọng hấn sau khi lớn lên sẽ trở thành một nam tử hán đường đường chính chính, làm việc chính trực.

Lâm Nhiễm quả thực bị Cơ Vô Tà đùa giỡn đến không dư sức phản kháng nữa, nói yếu xìu: Tên đặt thật hay.

Cơ Vô Tà đầy vẻ kiêu ngạo: Tất nhiên, tên hay luyện thành đan dược ăn cũng ngon hấn.

Lâm Nhiễm châm chọc: Chờ đan được luyện thành, thỉnh cầu giáo chủ ban cho hai viên nếm thử.

Cơ Vô Tà cứng chiều sờ sờ tóc của Lâm Nhiễm: Không được phép dùng loại giọng điệu khách khí này nói với vi phu, đừng nói đan được, cả người vi phu đều là của người.

Tên này mà ở hiện đại, một trăm phần trăm có thể trở thành ảnh đế, trái tim nhỏ bé của Lâm Nhiễm đập thành thạch, suýt nữa liền tin: Đừng đùa ta nữa.

Cơ Vô Tà vẻ mặt tan nát cõi lòng: Sao lại đùa người được, vi phu nơi nào làm không tốt?

Lâm Nhiễm giấu cột: Hậu viện của người còn mười bảy vị tiểu thiếp kia kìa.

Mắt Cơ Vô Tà chợt lóe: Phu nhân đây là ghen tị?

Lâm Nhiễm cười gượng: Không, ta đây hiền lương thực đức thế này cơ mà.

Cơ Vô Tà cười ha ha, vui thích cực.

27

Tuy rằng hỏi gì Cơ Vô Tà cũng không chịu để lộ ý đồ chân thực, thế nhưng sau khi biết hẳn thật sự không phải định dùng người sống luyện đan, Lâm Nhiễm thấy an tâm, quyết định không hỏi nữa, toàn tâm toàn ý chờ sư huynh xuất hiện. Bị điểm huyết ném lên nóc nhà, Lâm Nhiễm cũng không biết sư huynh giờ như thế nào, ngẫm lại cũng rất đau đầu, cực kỳ lo lắng sư huynh nghẹn tiểu nghẹn đến mức nổ bùng quang.

Hai ngày sau, sư huynh rốt cuộc xuất hiện.

Nửa canh giờ trước, Cơ Vô Tà bảo rằng mình đi ra ngoài bắt tiểu hải tử về nhúng lẩu, Lâm Nhiễm hoàn toàn không tin, Cơ Vô Tà dường như có xiu xiu không vui. Chỉ là mặc kệ hắn muốn làm gì, tóm lại lúc này hắn không ở đây.

Vì thế Lâm Nhiễm nhiệt tình nghênh đón sư huynh, mặc dù sư huynh hơi bị ngốc, nhưng lại là người duy nhất mà Lâm Nhiễm miễn cưỡng có thể tin tưởng được trong thế giới này, hai ngày không thấy vẫn có chút lo lắng.

Sư huynh mặt âm trầm né tránh Lâm Nhiễm: Đừng chạm ta.

Lâm Nhiễm còn tưởng rằng vì ngày hôm đó mình không giúp được gì nên sư huynh tức giận, do vậy ôn hòa trấn an: Sư huynh người nghe ta giải thích...

Sư huynh như chim cú đứng rúc bên góc tường: Ta thật bẩn.

Lâm Nhiễm nghiêm túc tự hỏi hàm nghĩa sâu xa trong lời này, nhất thời không tốt: Sư huynh người chẳng lẽ...

Sư huynh dùng tư thế khuyết thiếu cảm giác an toàn ôm bản thân, ngồi xổm góc tường: Ta đã không phải là ta trước kia.

Lâm Nhiễm: Sư huynh đừng nghĩ nhiều, đó không phải là lỗi của người.

Sư huynh lắc đầu: Người căn bản không hiểu, ta dùng một ngày một đêm để giải huyết đạo, lại dùng một ngày một đêm tắm rửa.

Lâm Nhiễm lại khuyên nửa ngày không có kết quả, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: Sư huynh người rốt cuộc có phải đàn ông không? Không phải là ấy trong quần sao, làm gì đến mức đấy?

Sư huynh nhảy dựng lên đánh hắn: Ai bảo ta ấy ra quần chứ! Ta vẫn còn nghẹn đây này!

Lâm Nhiễm nghi hoặc: Nếu không phải thế thì vì cái gì?

Sư huynh tiếp tục làm trạng thái chim cú: Ta chỉ cần nhắm mắt, là trong đầu lại nhớ đến việc xảy ra ngày hôm đó...

Trong phòng rơi vào một trận trầm mặc đáng sợ.

Thật lâu sau, Lâm Nhiễm mới thật cẩn thận hỏi câu: Sư huynh có phải người bị người ấy ấy không...

Sư huynh khóc hức hức gật gật đầu.

Lời của tác giả: Cp của Sư huynh sẽ xuất hiện trong một truyện khác, là giang dương đại đạo [1] [tay chào tạm biệt

Chú thích:

[1]: Kiểu như cướp, trộm,...

6. Chương 6: Lục Phiến Môn Của Chúng Ta Ra Một Phản Đồ

28

Lâm Nhiễm không biết nói gì cho phải, đành im lặng đưa cho sư huynh một khối khăn tay.

Sư huynh khóc hức hức, vừa lau mặt vừa nói: Đoạn thời gian trước ta cùng sư phụ đuổi theo một tên giang dương đại đạo tên là Lục Cô Duyên. Đêm hôm đó chúng ta tra ra được khách điểm hắc dừng chân, sư phụ vọt vào trước bắt hắc, bảo ta đứng ngoài cửa tiếp ứng.

Lâm Nhiễm vỗ vỗ lưng của sư huynh an ủi.

Sư huynh xót xa kể lại chuyện cũ: Ta đứng ngoài cửa chờ nửa ngày, đột nhiên nghe thấy bên trong không có tiếng động gì, nên vào xem xét, kết quả phát hiện sư phụ cùng hắc đang lẫn thành một đoàn đấu sức, ai cũng không đánh bại được ai, đang giằng co. Vì thế sư phụ liền gọi ta công kích nhược điểm của Lục Cô Duyên, ta suy nghĩ, điểm yếu của nam nhân không phải là cái gì gì đó sao, rồi ta mới nắm chỗ đó của hắc một phen, còn uy hiếp rằng nếu hắc dám động là sẽ bóp nát.

Lâm Nhiễm ghen hống không nói gì, vừa đau lòng sư huynh, đồng thời cũng thấy thương cho chỉ số thông minh của huynh ấy.

Sư huynh nức nở: Bởi vậy hắc không dám động, thế là ta vẫn nắm chỗ đó của hắc cho đến khi sư phụ trối hắc lại. Ta thả tay ra mới phát hiện lòng bàn tay mình toàn là, khư... toàn là mồ hôi.

Lâm Nhiễm yên lặng đỡ trán, đã hoàn toàn không muốn nghe tình tiết phía sau, rất không xong, quá bẩn.

Sư huynh: Sau này hắc bị tống vào nhà tù, nhưng chưa được mấy ngày thì đã vượt ngục chạy trốn, từ đó không thấy tung tích đâu. Ngày đó ta bị điểm huyết nằm trên nóc nhà, không ngờ hắc vừa lúc đi ngang qua, hắc liền nói lần trước ta dùng lực nắm chỗ đó của hắc hơi bị mạnh làm nó hình như có vấn đề, vậy nên muốn ăn miếng trả miếng, khiến cho chỗ đó của ta cũng bị như thế. Thế nhưng ta cảm thấy lần đó ta cũng có dùng sức lắm đâu, làm sao nó bị gì được, ta liền bảo với hắc đừng nói lung tung, đầu năm nay chúng ta nói gì cũng phải có chứng cứ, hắc liền đáp muốn thử xem chỗ đó có vấn đề gì hay không, ta liền nói được rồi thử xem thì thử xem, sau đó.... Ô....

Lâm Nhiễm nghe đến choáng váng cả đầu: ...

Tào đĩnh nhiều lắm.

Lần trước nói mặc kệ giang hồ xảy ra vụ án nào dù có chứng cứ hay không đều phải tra Cơ Vô Tà, hiện tại lại đòi chứng cứ.

Sư huynh mặt đỏ: Quả nhiên không bị sao cả! Hắc nhất định có ý!

Lâm Nhiễm vỗ vỗ bả vai sư huynh: Sư huynh, người đừng lo, Lục Phiến Môn chúng ta còn có thể để hắc bắt nạt được sao? Bộ dạng hắc như thế nào, để đẩy chúng ta tìm hắc tính sổ.

Ánh mắt sư huynh nhìn xa xăm, mặt đầy vẻ mộng ảo: Hắc... rất dễ nhìn.

Lâm Nhiễm trầm mặc một lát: Sư huynh, đừng nói là huynh phải lòng hắc nha.

Sư huynh quyết miệng đánh Lâm Nhiễm một cái: Nói cái gì thế, ta hận hắc còn không kịp.

Lâm Nhiễm: Nga, ha ha.

Sư huynh rất là ủy khuất.

Lâm Nhiễm an ủi không hề có thành ý: Vụ này của huynh chắc cũng được coi như là tai nạn lao động, đều là vì bắt cướp, phục vụ dân chúng, nếu không phải lúc ấy huynh cầm lấy chỗ đó của hấn, hấn cũng sẽ làm như vậy với huynh.

Sư huynh đồng ý cực: Đúng thế, tai nạn lao động.

Lâm Nhiễm: Huynh còn nhớ rõ đêm hôm ta với Cơ Vô Tà thành thân, huynh đã nói gì với ta không?

Sư huynh đầy mặt ngốc manh: Cái gì?

Lâm Thành đầy mặt chân thành tha thiết: Vì dân chúng phục vụ trong lòng ngọt.

Sư huynh mặt đỏ: ... Ta sai rồi, không phải ngọt, mà là có chút mặn.

29

Lâm Nhiễm quả thực không dám nghĩ hàm ý của nó là gì, vì thế nhanh trí chuyển đề tài: Sư huynh, hai ngày nay quan sát, ta thấy Cơ Vô Tà chăm sóc những dựng phụ kia rất tốt, còn ra lệnh cho thuộc hạ đi phát bố cáo, để cho những gia đình có người mất tích tới nhận về.

Sư huynh chà xát khuôn mặt đỏ hồng của mình, bình tĩnh một chút: Hấn giả vờ ngược lại rất giống.

Lâm Nhiễm: Sư huynh, hai ngày nay ta luôn nghĩ, luôn cảm thấy buổi tối hôm đó Cơ Vô Tà không giống như đi bắt người.

Sư huynh: Vậy thì làm gì?

Lâm Nhiễm: Huynh không cảm thấy giống cứu người sao?

Sư huynh lắc đầu: Không cảm thấy.

Lâm Nhiễm tận tình khuyên bảo: Hấn cùng đệ tử dưới trướng đều là có công phu, nếu thật sự đến nhà dân chúng bình thường cướp người, tại sao lại bị thương? Hơn nữa, dựng phụ các nơi là từng ngày từng ngày mất tích chứ không phải một hơi biến mất trên trăm người, vậy mà đêm đó Cơ Vô Tà đem về một lúc hơn trăm, đã thế còn thông báo cho người nhà đến đón về.

Về mặt thiếu nữ của sư huynh đã hoàn toàn biến mất, đầy sắc bén nhìn chăm chăm Lâm Nhiễm: Vì sao đệ lại biện bạch cho tên ma đầu kia, có phải đệ thích hấn rồi không?

Lâm Nhiễm mặt đỏ lên: Thí, hấn còn có mười bảy vị tiểu thiếp kia, hoa tâm như thế, ta mới không thích.

Sư huynh thở dài: Là ghen tị, còn nói không thích.

Lâm Nhiễm chịu phục: Người như thế còn có mặt nói ta.

Sư huynh bụm mặt: Ta cũng không thích Lục Cô Duyên, hấn xấu.

Lâm Nhiễm rất muốn đánh chết hấn: Tóm lại, từ đáy lòng ta không nghĩ rằng Cơ Vô Tà là người mất trí như thế.

Sư huynh nghiêm túc: Đó là bởi đệ không biết trước đây Cơ Vô Tà đã làm gì, thật là đốn giết đánh cướp không chuyện ác nào không làm, lấy người sống luyện đan cũng không phải chưa từng thực hiện qua, có điều mỗi lần bị Lục Phiến Môn phát hiện điều tra đều có thuộc hạ chịu tội thay. Hấn là kẻ cáo già, đệ không nên bị mấy biểu hiện giả dối đó mê hoặc, lần sau sư huynh đưa cho người một chút hồ sơ để người ôn tập.

Lâm Nhiễm cắn cắn môi: Thế nhưng hấn...

Sư huynh buồn bã nói: Lục Phiến Môn của chúng ta ra một phản đồ.

30

Lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng ho khan rất là cổ ý, sư huynh vội vàng nhảy cửa sổ trốn đi, vừa bay ra cửa phòng liền mở, Cơ Vô Tà rạng rỡ đi vào, sờ bụng thỏa mãn: Tiểu hải nhi ăn ngon thật.

Lâm Nhiễm bình tĩnh nói: Tiếp tục giả vờ đi.

Cơ Vô Tà khê cười một tiếng, ngoắc ngoắc cằm Lâm Nhiễm: Người không tin ta là người xấu?

Lâm Nhiễm nghiêm túc nhìn vào mắt Cơ Vô Tà: Không tin.

Hơn nữa vấn đề chủ yếu của người không phải là xấu, mà là biến thái.

Cơ Vô Tà: Những lời người vừa nói với nhạc phụ đại nhân ta đều nghe thấy được, vi phu thật cảm động.

Lâm Nhiễm rối rắm nhìn hắn: ...

Đều đã điểm huyết ném người ta lên nóc còn gọi nhạc phụ, có phải hay không không được tốt lắm.

Cơ Vô Tà cúi người bế Lâm Nhiễm lên, nói dịu dàng: Tối nay vi phu mang người đi gặp một người.

Lâm Nhiễm: Ai?

Cơ Vô Tà cười cười, dường như cảm giác rất thú vị: Vô Lâm mình chủ, Phương Thanh Trì.

Mỗi ngày Ma Giáo nằm vùng

7. Chương 7: Ta Xấu

31

Trăng sáng trên cao.

Một nam tử cao lớn diện mạo hiên ngang, dung mạo tuấn tú đứng trong viện, thở phì phì đá góc tường, quay người lại thì thấy mắt trái của hắn còn bị đánh đến xanh tím.

Lâm Nhiễm nằm trên nóc, túm tay Cơ Vô Tà thật cẩn thận, dùng khẩu hình hỏi: Đó là ai?

Cơ Vô Tà đầy chăm sóc ôm eo Lâm Nhiễm, nhẹ giọng trả lời: Vô Lâm mình chủ.

Ngay lập tức, Lâm Nhiễm cảm thấy lo lắng thay cho vô lâm nhân sĩ trong thế giới này.

Bởi vì Vô Lâm mình chủ của bọn họ, thoát nhìn rất là ngốc, đá góc tường xong rồi quyết miệng khóc, khóc được một lát lại dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi, mắng: Vô lâm sĩ! Ta cùng người không đội trời chung!

Cơ Vô Tà phớt một tiếng, bắt đầu vui vẻ.

Lâm Nhiễm nhanh chóng bịt miệng hắn lại, khẩn trương nháy mắt ý bảo hắn không nên lên tiếng, rõ ràng là đang rình xem, làm ơn có điểm tự giác tí đi, hơn nữa nghe nói người có võ công cao cường thính lực đặc biệt nhạy cảm.

Cơ Vô Tà thuận thế liếm lòng bàn tay của Lâm Nhiễm, Lâm Nhiễm rút tay lại, lau lau cọ cọ trên người.

Cơ Vô Tà nhỏ giọng nói: Phu nhân đừng sợ, mắt hắn thế kia là vì ta vừa đánh hắn hai ngày trước, dù có phát hiện tên đó cũng không thắng được ta.

Phương Thanh Trì tiếp tục mắng: Đồ vô lâm sĩ! Lão bà người treo trên cây!

Cơ Vô Tà ái muội xem Lâm Nhiễm: Hắn không mắng ta, lão bà của ta treo trên nóc cơ.

Lâm Nhiễm lập tức chột một phát rõ mạnh vào thắt lưng hắn.

Người đến cùng có hiểu cái từ treo này là nghĩa gì không.

Cơ Vô Tà cũng thò tay bóp eo Lâm Nhiễm, hai người nằm trên nóc nhà người chọc ta một chút, ta véo người một phen, hoàn toàn giống hai học sinh tiểu học, không hề có tí phong độ nào của Ma Giáo giáo chủ phát rồ cùng tiểu thiếp thứ mười tám tâm địa rắn rết cả.

32

Hai người đang đánh nhau, đột nhiên Phương Thanh Trì thống khổ ôm đầu ngã lăn xuống đất, vẻ mặt dữ tợn, không ngừng lăn lộn gào thét, mạch máu trên tay, cổ và mặt lồi lên, dao động phập phồng, cứ như có vật gì còn sống đang di chuyển dưới da, dần dần làn da nơi đó chuyển màu tím đỏ, cả người Phương Thanh

Trì cũng sừng một vòng. Hắn đầu tiên lăn qua lăn lại trên đất, phát điên một lúc, rồi với vể sừng như đầu heo đó bắt đầu ngồi tĩnh tọa, một lát sau dị trạng giảm bớt, nhìn cũng đỡ hơn.

Lâm Nhiễm chứng kiến đến trợn mắt há mồm, nhìn về phía Cơ Vô Tà nói: Hắn còn giống Ma Giáo giáo chủ hơn người.

Cơ Vô Tà nhướng mày: Thế nào, chẳng lẽ ngươi hi vọng vi phu cũng thành như vậy?

Lâm Nhiễm nghiêm túc: Ngươi nên cùng người ta học học.

Cơ Vô Tà cười nhẹ: Hắn tu luyện công pháp tà môn, tẩu hỏa nhập ma. Đúng rồi, giờ ngươi néo lỗ tai kêu hần hần cũng chưa chắc đã cảm giác được.

Lâm Nhiễm linh quang chợt lóe: Tẩu hỏa nhập ma..... Chẳng lẽ là hắn bắt những dưng phụ kia?

Cơ Vô Tà liếc hắn: Là ta bắt, ta luyện đan, ta xấu.

Lâm Nhiễm mặt đỏ lên: Ngươi nói mát, ngươi đang dối.

Cơ Vô Tà thản nhiên nói: Dù sao ta xấu, ta còn ăn tiểu hài nhi.

Lâm Nhiễm kéo cổ tay áo hắn lắc lắc: Ngươi không xấu, ta đã sai.

Cơ Vô Tà xoa cằm hắn: Vậy sau này phu nhân còn sợ ta không?

Lâm Nhiễm: Không sợ.

Cơ Vô Tà: Chứng minh cho vi phu xem.

Lâm Nhiễm không hiểu ra sao: Chứng minh như thế nào?

Cơ Vô Tà chỉ chỉ mặt mình.

Lâm Nhiễm thấu hiểu lòng người lấy ngón tay chọc chọc.

Cơ Vô Tà nheo mắt nhìn hắn: Giả ngu.

Lâm Nhiễm cười cực thuần lương: Không a.

Cơ Vô Tà cười đầy hàm ý, đột nhiên chuyển hướng đề tài: Xem đủ chưa?

Lâm Nhiễm: Đủ.

Cơ Vô Tà ôm lấy hắn: Vậy chúng ta về thôi, lần sau trước mặt nhạc phụ đại nhân nhớ nói tốt vài câu, vi phu tuổi còn trẻ, không muốn bị chém đầu.

Lâm Nhiễm đáp ứng trịnh trọng: Được.

Nhưng nhạc phụ ngươi đã không còn là nhạc phụ ngươi, cứ theo đà này đi xuống, đoán chừng phải đổi giọng gọi nhạc mẫu.

33

Thế là Cơ Vô Tà vận khinh công ôm Lâm Nhiễm bay trở về Ma Giáo, mất nửa canh giờ.

Lâm Nhiễm cũng không hiểu, tại sao Ma Giáo giáo chủ cùng Vô Lâm minh chủ lại ở gần nhau đến thế, hai người này đầu không phải có vấn đề chứ.

Cơ Vô Tà cúi đầu: Ngươi đang nghĩ gì?

Lâm Nhiễm trả lời chi tiết: Các người ở gần nhau quá.

Cơ Vô Tà Thần bí hề hề: Ngươi đoán vì sao.

Lâm Nhiễm nghĩ nghĩ: Ma Giáo tổng đàn vốn tại nơi này, còn nơi ở của Vô Lâm minh chủ lại rất đơn giản, nhìn như một chỗ dừng chân tạm thời, cho nên hắn là hắn đuổi theo ngươi.

Cơ Vô Tà khen ngợi: Phu nhân thật thông minh, ngươi có biết vì sao hắn lại đuổi theo ta không?

Lâm Nhiễm trợn trắng mắt: Ngoại trừ muốn đổi phó với người thì còn gì nữa, chẳng lẽ hẳn thâm thích người.

Cơ Vô Tà cười đến thực vui vẻ: Cũng không chắc không phải.

Lâm Nhiễm nghiêm túc nói: Hai người các người thật kỳ quái, nếu trao đổi cho nhau ngược lại là vừa đúng.

Cơ Vô Tà cười đầy dịu dàng, nhìn Lâm Nhiễm không nói lời nào.

Lâm Nhiễm bị hẳn nhìn đến sợ: Người nhìn gì đấy?

Cơ Vô Tà chợt chuyển sang hình thức nói tình thoại: Thấy phu nhân đẹp nhất, ăn đứt mười bảy tiểu thiếp tại hậu viện kia.

Lâm Nhiễm ha ha cười lạnh, trong lòng thâm mắng tên khốn này, chờ người cười lão thập cửu, lão thập cửu liền sẽ trở nên đẹp nhất.

Cơ Vô Tà mắt chợt lóe, đột nhiên nói: Người là cuối cùng.

Lâm Nhiễm chẳng mấy hứng thú: Ồ.

Cơ Vô Tà thâm tình chân thành: Cũng là đầu tiên.

Lâm Nhiễm bất đắc dĩ: Người lừa quỷ sao.

Cơ Vô Tà từ chối cho ý kiến, ôm eo Lâm Nhiễm nằm xuống giường: Vì phu mệt rồi, chúng ta nghỉ tạm đã.

Lâm Nhiễm không được tự nhiên tại nằm trong lòng hẳn một lát, đột nhiên hỏi câu: Vì sao người lại nói ta là đầu tiên?

Cơ Vô Tà giật mình, hơi hơi nhướn thân mình hôn hôn khuôn mặt của Lâm Nhiễm: Người ghen với bọn họ sao?

Lâm Nhiễm chui tọt vào chăn: Không ghen.

Cơ Vô Tà cách chăn bông vỗ vỗ mông hẳn: Thế còn hỏi làm gì?

Lâm Nhiễm tức giận: Ta chỉ là muốn nhìn xem có phải người không biết đếm không.

Cơ Vô Tà thất vọng “À” một tiếng, sau đó không nói gì nữa, còn Lâm Nhiễm bị vấn đề này tra tấn đến nửa đêm mới chợp mắt, nhìn Cơ Vô Tà ngủ say sưa, hận không thể lấy gối bịt chết hẳn.

Tra nam [1]!

Hứ!

Chú thích:

[1]: Tra nam: ý chỉ những tên đàn ông cận bã, khốn nạn.

8. Chương 8: Nằm Vùng Như Người Còn Không Bằng Một Con Cá Mặn [1]

34

Sau buổi trưa, Lâm Nhiễm thoải mái nằm sấp trên ghế ở đình giữa hồ, hóng gió mát ăn hoa quả ngắm hoa sen, hưởng thụ cuộc sống.

Cơ Vô Tà cằn cù chăm chỉ ở một bên lột vỏ nho, bóc xong cái nào Lâm Nhiễm ăn cái đấy.

Lâm Nhiễm chỉ chỉ đàn tranh bên cạnh: Biết đánh đàn không?

Cơ Vô Tà gật đầu: Đương nhiên biết.

Lâm Nhiễm: Thế đánh một đoạn nghe thử xem.

Cơ Vô Tà đầy mặt mắt húng: Phu nhân thật sự là ngày càng làm càn.

Lâm Nhiễm trợn trắng mắt nhìn hấn: Ai bảo người ngay từ đầu cứ làm ta sợ.

Cơ Vô Tà thở dài: Cho nên bây giờ người mỗi ngày đều cười trên đầu vì phu làm mưa làm gió?

Lâm Nhiễm: Cứ cười, như thế nào?

Cơ Vô Tà nhàn nhạt liếc hấn một cái: Cười tốt lắm, khi khác đổi chỗ cười cười thử xem?

Lâm Nhiễm dùng hạt nho ném hấn: Cút đi!

Cơ Vô Tà cười dùng khăn lau tay, ngồi bên cạnh đàn: Phu nhân muốn nghe gì?

Lâm Nhiễm nghĩ nghĩ, cảm giác sâu sắc rằng giờ mình là kẻ mù chữ, đành phải nói có lệ: Gì cũng được.

Cơ Vô Tà suy nghĩ một lát, mười ngón tay thon dài đặt trên dây đàn, tiếng nhạc róc rách như nước chảy, khi thì thông thả lúc thì mãnh liệt, trầm bổng hài hòa. Gió xuân tâm sự, dư âm lượn lờ, hương hoa thoang thoang khắp ao.

Một khúc kết thúc, Lâm Nhiễm kinh ngạc nhìn Cơ Vô Tà, tạm thời không phục hồi tinh thần, cả đầu chỉ vang vọng lão công của ta đánh đàn thật cmn đẹp trai!

Đáng tiếc còn mười bảy miếng dăm kia!

Cơ Vô Tà buồn cười giơ tay lung lay trước mắt Lâm Nhiễm: Phu nhân tỉnh tỉnh.

Lâm Nhiễm lập tức nghiêm mặt, nghiêm túc bình luận: Đánh không tệ lắm.

Cơ Vô Tà than nhẹ: Có mỹ nhân hề, gặp chi không quên. Một ngày không thấy hề, tư chi như cuồng. Phượng phi văn nhĩ hề, tứ hải cầu hoàng. Khúc có danh là Phượng cầu hoàng, phu nhân cũng biết?

Lâm Nhiễm mặt dày: Đương nhiên biết.

Cơ Vô Tà ôn nhu nói: Nó nói chính là ta cùng phu nhân.

Lâm Nhiễm: Không dám không dám, hậu viện còn mười bảy hoàng đầu.

Cơ Vô Tà nhìn Lâm Nhiễm, chỉ lo cười, không nói lời nào.

Lâm Nhiễm trong lòng khó chịu, lại không tiện nói thẳng, đành phải cùng Cơ Vô Tà mắt to trừng mắt nhỏ, muốn nghe hấn nói cái gì, lại cảm giác hấn nói gì mình cũng không vui lên được, đang rầu rĩ, đột nhiên Cơ Vô Tà ngừng đầu nhìn lên mái hiên.

Dõi theo ánh mắt của hấn, Lâm Nhiễm nhìn thấy có hai cái chân từ trên mái đình thò xuống, lúc la lúc lắc lúc ẩn lúc hiện.

Cơ Vô Tà đứng dậy: Vì phu bấm đốt ngón tay tính toán, đợi lát nữa nhạc phụ đại nhân sẽ hiển linh.

Lâm Nhiễm chịu không nổi bóp trán: ...

Cơ Vô Tà nghiêm trang: Vì phu đi trước, hai người ôn chuyện vui vẻ.

Lâm Nhiễm khoát khoát tay: ...

35

Cơ Vô Tà vừa mới đi chưa được bao xa, sư huynh đã vội vàng từ trên đỉnh nhảy vào, mũi chân điểm, nhẹ nhàng bay xuống, tự mình thấy mình thông minh nhanh nhẹn, thân thủ mạnh mẽ.

Lâm Nhiễm nhin không được vuốt mặt một phen.

Sư huynh mắt húng: Như thế nào vừa thấy sư huynh người lại có vẻ mặt này.

Lâm Nhiễm buồn bã nói: May mắn Cơ Vô Tà không phải xấu thật, bằng không hai ta đã sớm bị luyện thành thập toàn đại bổ hoàn.

Sư huynh cười lạnh: Sao có thể, sư huynh làm việc cẩn thận như thế.

Lâm Nhiễm: Ha.

Sư huynh đem một chồng thư quyển đặt cái bộp lên bàn: Sư huynh suốt đêm chỉnh lý lại đây.

Lâm Nhiễm: Thứ gì vậy?

Sư huynh đầy mặt chính khí: Đây đều là những vụ án mấy năm gần đây Cơ Vô Tà ra lệnh cho thủ hạ thực hiện, đệ xem thật kỹ vào.

Lâm Nhiễm mở nó ra, im lặng một lát, nói: Ta xem không hiểu.

Sư huynh: Chỗ nào xem không hiểu?

Lâm Nhiễm: ... Ta không biết chữ.

Sư huynh chặc chặc: Vì bảo hộ hần đệ cũng thật liều mạng.

Lâm Nhiễm một trận buồn rầu: ...

Sư huynh chớp lấy hồ sơ: Được được được, cứ tiếp tục giả vờ đi, ta đọc cho đệ nghe.

Vì thế dưới giọng đọc đầy diễn cảm lưu loát của sư huynh, nguyên một buổi chiều Lâm Nhiễm ngồi nghe lịch sử phạm án tội lỗi chồng chất của Cơ Vô Tà.

Sư huynh đọc án kiện từ đầu đến cuối một lần, sau đó răng rắc răng rắc gặm lê: Ta đọc đến khát khô cổ.

Lâm Nhiễm gãi gãi đầu: Ta vẫn có cảm giác... Có điểm đáng ngờ.

Sư huynh: Có phải đệ bị sai chỗ nào không, Lục Phiến Môn phái người đến làm gì người còn nhớ rõ sao?

Lâm Nhiễm như đinh đóng cột: Làm tiểu thiếp.

Sư huynh: Phi! Là nằm vùng!

Lâm Nhiễm: A, đúng.

Sư huynh đầy mặt người không cứu được: Đệ rõ ràng không tin Cơ Vô Tà là người xấu.

Lâm Nhiễm tận tình khuyên bảo: Thanh danh xấu chưa chắc đã là người xấu, Lục Cô Duyên vẫn là giang dương đại đạo đâu, huynh thấy hần xấu sao?

Sư huynh bùm mặt: Cũng xấu lạp.

Lâm Nhiễm: ... Ta nói nghiêm túc.

Sư huynh đầy mặt thiếu nữ tâm trần lan: Kỳ thật Lục Cô Duyên luôn cướp của người giàu chia cho người nghèo, từ trước đến nay không lạm sát kẻ vô tội, hơn nữa là còn bạn tri kỷ của Võ Lâm minh chủ. Tục ngữ nói, vật hợp theo loài, có thể trở thành bạn của Võ Lâm minh chủ, tự nhiên cũng là người tâm địa hiệp nghĩa.

Lâm Nhiễm nhớ lại khuôn mặt bị sưng thành đầu heo do luyện tà công luyện đến tẩu hỏa nhập ma của Võ Lâm minh chủ, lo lắng: Nay cũng khó nói, có lẽ bản thân của Võ Lâm minh chủ cũng không phải người tốt lành gì.

Sư huynh dậm chân một cái: Người chính là thích Cơ Vô Tà!

Lâm Nhiễm mặt đỏ lên: Không có.

Sư huynh tức giận: Đêm nay đệ tìm một cơ hội chuồn ra ngoài, ta nhận được người mật báo tối nay Cơ Vô Tà có hành động, ta mang đệ đi bắt tại trận, nhìn người làm sao có thể bao biện cho hần nữa.

Lâm Nhiễm hoài nghi: Người gì cơ? Ta đi theo hần mỗi ngày còn không biết Cơ Vô Tà đêm nay định làm gì, kẻ này làm sao biết được?

Sư huynh ghét bỏ cực: Cho nên nói, nằm vùng như người còn không bằng một con cá mẫn.

Lâm Nhiễm: Rời rồi rồi, chỉ mình huynh mẫn.

Sư huynh: Ta không mận.

Lâm Nhiễm: ...

Sư huynh mặt đỏ: Giờ mỗi ngày ta đều tắm rửa.

Lâm Nhiễm: ... Huynh nghĩ gì đấy?

Sư huynh đầy mặt chính trực: Nghĩ việc đêm nay hành động.

Lâm Nhiễm buồn bã nói: Lục Cô Duyên.

Sư huynh lập tức thẹn thùng đẩy Lâm Nhiễm một phen, thiếu chút nữa khiến hắn ngã cạp đất: Người cứ nhắc hử làm gì, đáng ghét!

Chú thích:

[1]: Mình cũng không hiểu nghĩa của từ này lắm, nếu bạn nào biết nó có ý gì thì giúp mình với nhé

9. Chương 9: Tên Hử Là Vương Mắt To

36

Sau khi ăn xong cơm chiều, Lâm Nhiễm ngồi trong phòng mặt mày ủ ê nghĩ có, ngoài cửa sổ thi thoảng truyền đến tiếng mèo kêu đầy thô lỗ.

Lâm Nhiễm đẩy mạnh cửa sổ ra: Sư huynh, huynh đừng kêu nữa được không?

Sư huynh vẫn còn giả vờ: Meo~.

Lâm Nhiễm: Thật sự rất giả.

Sư huynh không chịu buông tha: Meo ô ngao.

Lâm Nhiễm: Huynh còn kêu nữa ta gọi người đấy.

Sư huynh: Chậc, đệ đến giờ vẫn chưa nghĩ ra được có nào để chuồn ra ngoài sao?

Lâm Nhiễm nắm tóc: Lấy có gì được chứ, đệ chỉ là một tiểu thiếp nho nhỏ, mỗi ngày cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước.

Sư huynh: Thế người cứ nói là mình ở mãi một chỗ thấy mệt, muốn đi dạo.

Lâm Nhiễm: Tối lửa tắt đèn một mình đệ ra ngoài để đi dạo?

Sư huynh: Đúng vậy.

Lâm Nhiễm: Ta phải giữ nữ tặc.

Sư huynh: A phi! Hay là đệ cứ trực tiếp đi luôn?

Lâm Nhiễm: Ta đi cái rắm ấy, giờ Cơ Vô Tà đang tại chính viện, chính mình cùng chính mình chơi cờ đầu.

Sư huynh cười lạnh: Hử thật đúng là giữ được bình tĩnh.

Lâm Nhiễm nghi ngờ: Người cung cấp tin tức cho huynh có lẽ đã nhầm, thật ra đêm nay không hề có việc gì.

Sư huynh: Ta xem đệ vốn dĩ không muốn đi, nhìn là biết người bị Cơ Vô Tà mê hoặc đến không có đầu óc.

Lâm Nhiễm trừng hai mắt, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đẩy cửa ra: Ta phi! Đi thì đi!

37

Trong viện, Cơ Vô Tà ngồi nhìn bàn cờ đến xuất thần, thấy Lâm Nhiễm đi ra, hỏi: Phu nhân muốn chơi cờ cùng ta sao?

Lâm Nhiễm xấu hổ: Ta không.

Cơ Vô Tà vỗ vỗ đùi của mình: Phu nhân ngồi.

Bị mê đến không có đầu óc, Lâm Nhiễm mơ mơ màng màng ngồi xuống.

Cơ Vô Tà xoa bóp eo của hắn: Mấy ngày nay nhìn phu nhân hình như gầy hơn.

Lâm Nhiễm thấy nhột, nở nụ cười: Có lẽ một chút.

Cơ Vô Tà cũng cười, cười đến xinh đẹp: Phu nhân thích ăn gì, cứ bảo phòng bếp làm cho, đừng làm bản thân mệt.

Lâm Nhiễm mặt đỏ phác phác: Ừm, biết rồi.

Trên cây đột nhiên truyền đến vài tiếng mèo kêu tức giận: Meo! Meo ô ngao!

Lâm Nhiễm: ...

Cơ Vô Tà: Tiếng con mèo này thật khó nghe.

Lâm Nhiễm: Có lẽ nó phát tình.

Cơ vô tà: Nói không chừng là khó sinh.

Sư huynh: ...

Lâm Nhiễm chuyển đề tài một cách đông cứng: Chốc nữa người định làm gì?

Cơ Vô Tà nâng một luồng tóc dài rũ xuống trước ngực Lâm Nhiễm lên, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi, âm thanh ái muội: Tất nhiên là ngoan ngoãn ở nhà cùng phu nhân.

Lâm Nhiễm lấy lại bình tĩnh: Thế nhưng ta muốn đi ra ngoài một chuyến.

Cơ Vô Tà: Để làm gì?

Lâm Nhiễm nghẹn lời, vừa rồi mới đổi liền chạy ra, chưa kịp nghĩ lý do.

Thấy hắn không nói lời nào, sư huynh trên cây lại bắt đầu điên cuồng meo meo thúc giục, Lâm Nhiễm sốt ruột, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Đi đốt vàng mã cho cha ta.

Sư huynh: ...

Cơ Vô Tà: Ha ha ha ha!

Lâm Nhiễm xấu hổ chết: Nhìn người vui chưa kìa.

Cơ Vô Tà làm bộ đánh nhẹ mặt mình một cái: Vi phu đáng chết.

Lâm Nhiễm: Vậy ta đi đây.

Cơ Vô Tà biết rõ còn cố hỏi: Cần vi phu cùng người đi sao?

Lâm Nhiễm trừng mắt nhìn nằm trên cây tự cho bản thân trốn rất bí mật sư huynh, nói: Không cần, cha ta ở trên sẽ phù hộ ta.

38

Lâm Nhiễm thuận lợi chuồn ra khỏi tổng đàn Ma Giáo, sư huynh dắt hai con ngựa đến: Chúng ta đi nhanh.

Lâm Nhiễm lên ngựa, hỏi: Bọn họ muốn làm gì, huynh biết không?

Sắc mặt sư huynh rất nghiêm túc: Cách đây hai mươi dặm có một thôn nhỏ, Ma Giáo muốn diệt thôn.

Lâm Nhiễm hoảng sợ: Diệt thôn để làm gì?

Sư huynh: Luyện công.

Lâm Nhiễm: Luyện như thế nào?

Sư huynh trợn trắng mắt nhìn hấn: Ta sao biết được, người cung cấp thông tin cho ta nói vậy.

Lâm Nhiễm: Kẻ đấy là ai?

Sư huynh: Hấn tên là Vương Mất To, bởi vì khó coi không làm tiểu thiếp được nên đành đi chùi bồn cầu, hấn nằm vùng tại Ma Giáo đã lâu, bồn cầu người dùng mỗi ngày đều là hấn rửa.

Lâm Nhiễm thực không biết nên nói cái gì cho phải, nửa ngày mới nghẹn được một câu: Đáng tin sao?

Sư huynh: Dù thế nào cũng hơn người nhiều.

Lâm Nhiễm: ...

39

Lúc hai người đến nơi, trong thôn đã là ánh lửa ngập trời, bộ khoái Lục Phiến Môn đang thu xếp giúp dân chúng rút lui, cảm xúc của quần chúng rất ổn định.

Sư huynh: Đã tới chậm, kết thúc rồi.

Lâm Nhiễm: Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?

Sư huynh: Vừa nhận được tin chúng ta liền lập tức phái người mai phục tại đây, yêu cầu nhân chứng vật chứng đều có, dù sao Lục Phiến Môn của chúng ta làm gì cũng cần chứng cứ.

Lâm Nhiễm: Thôi dẹp cái đó đi.

Sư huynh: Thôn bị tiêu hủy này không phải vật chứng sao?

Lâm Nhiễm: Thế nhân chứng đâu?

Sư huynh tùy tay ngăn một người qua đường có vẻ trung thực lại, hỏi: Lúc này là ai giết người phóng hỏa?

Người qua đường thập phần chắc chắn: Là hai hộ pháp của Cơ Vô Tà, tả hộ pháp Phùng Khôn cùng hữu hộ pháp Thái Toàn, bọn họ đem theo một đám đệ tử Ma Giáo đến, muốn mang người trong thôn chúng ta về hiến cho Cơ Vô Tà dùng để luyện công!

Lâm Nhiễm hồi ức một chút, hai hộ pháp tả hữu của Ma Giáo đúng là có tên như vậy không sai.

Sư huynh liếc Lâm Nhiễm một cái: Đệ xem xem, tùy tiện kéo một người đều có thể làm chứng.

Lâm Nhiễm nghĩ nghĩ, hoài nghi nói: Một dân chúng bình thường, làm sao lại nhận ra được tả hữu hộ pháp của Ma Giáo? Đã thế lại còn tin tưởng mình không sai?

Người qua đường tủi thân: Tiểu nhân có mù đâu, nhất định không nhìn lầm.

Sư huynh chỉ về hướng xa xa: Sư đệ người xem, không phải đã bắt được rồi sao.

Lâm Nhiễm nhìn theo hướng sư huynh chỉ, mười mấy tù binh bị trói chặt nằm ngang dọc, hai bộ khoái cầm đao đứng một bên trông coi.

Sư huynh nghĩa chính ngôn từ: Ma Giáo thật sự càng ngày càng ngông cuồng, vì luyện tà công mà dám ngang nhiên phóng hỏa diệt thôn, lúc này Cơ Vô Tà nói cái gì cũng chạy không thoát. Sư đệ, người nhất định không thể vì tư tình nhi nữ mà làm việc lớn, thời khắc then chốt nên làm chứng thì hãy đứng ra.

Lâm Nhiễm đi đến trước mặt đám tù binh, tập trung nhìn: Phùng Khôn cùng Thái Toàn có trông như vậy đâu!

Sư huynh: Đừng quên hấn còn mười bảy vị tiểu thiếp.

Lâm Nhiễm bắt đắc dĩ: Cho dù có một trăm bảy mươi vị thì thế nào, sư huynh, huynh tưởng rằng trên quần áo thêu một đồng chữ “Ma Giáo tả hộ pháp Phùng Khôn” thì thật sự là Phùng Khôn sao!

Sư huynh thở dài: Sao đệ cứ bướng bỉnh vậy nhỉ?

Nghe thế Lâm Nhiễm rất muốn đánh chết sư huynh của mình.

Sư huynh: Nghe bảo còn có một tên trên quần áo đều là “Ma Giáo giáo chủ Cơ Vô Tà”, tiếc là để hấn chạy thoát.

10. Chương 10: Ma Quỷ!

40

Đối với vị sư huynh vừa bướng bỉnh lại hơi bị ngốc này, Lâm Nhiễm cũng chẳng biết làm gì hơn, đành giải thích mà không ôm hi vọng huynh ấy có thể hiểu được: Nếu huynh không tin vậy giờ chúng ta trở về Ma Giáo, đi tìm Phùng Khôn cùng Thái Toàn cho huynh xem, đây rõ rệt là vu oan giá họa.

Sư huynh tràn đầy thương hại nhìn Lâm Nhiễm, bắt đầu ngâm thơ: Hỏi thế gian tình là chi?

Chợt một giọng nam từ phía sau hai người xuất hiện, vừa lúc tiếp nối nửa câu thơ kia: Mà đôi lứa thế nguyên sống chết.

Sư huynh giậm chân một cái: Ma quỷ!

Khóe miệng Lâm Nhiễm giật giật, quay đầu nhìn sang, liền bị hai người không coi ra gì kia ôm ôm ấp làm mù cả mắt. Kể tới không cần hỏi, nhất định là Lục Cô Duyên, hấn mặc một bộ trang phục tối đen, nửa mặt dưới bị khăn che khuất, lông mày rậm cùng đôi mắt đào hoa đầy vui vẻ, cười lên có điểm xấu xa, không cần nhìn toàn mặt cũng biết bộ dạng không tệ lắm, hèn gì có thể khiến sư huynh mê đến lục thân không nhận.

Sư huynh cùng Lục Cô Duyên tình tình ý ý một lát, mới chú ý thấy cách ăn mặc này không bình thường lắm, bèn hỏi: Người đây là đang định làm gì thế?

Lục Cô Duyên nháy mắt mấy cái: Làm chuyện xấu.

Sư huynh: Ghét quá à, không cho.

Lâm Nhiễm đột nhiên rùng mình một cái.

Lục Cô Duyên mi nhơn cong cong: Ta đã làm xong.

Sư huynh ngạc nhiên: Chuyện xấu gì thế?

Lục Cô Duyên nhăn cười nói: Ta mới đi thăm nơi ở của Phương Thanh Trì, bắt một con chuột ném vào áo hấn.

Sư huynh: Người thật nghịch ngợm.

Lâm Nhiễm: ...

Lục Cô Duyên: Đợi tí nữa người sẽ biết.

41

Sư huynh vui sướng: Người biết không, giờ chúng ta có thể danh chính ngôn thuận bắt Cơ Vô Tà.

Lục Cô Duyên cười cười: Bắt hấn làm gì?

Sư huynh: Tên đó không phải là đối thủ một mắt một còn của người và Phương Thanh Trì sao, sao nhìn người lại chẳng vui vẻ gì?

Lục Cô Duyên xoa đầu sư huynh: Việc hôm nay không phải do hấn làm.

Sư huynh hừ lạnh một tiếng: Ta biết, chẳng qua Cơ Vô Tà mấy năm nay không chuyện xấu nào không làm, chỉ là do thuộc hạ chịu tội thay nên chúng ta không có chứng cứ, lần này vất vả mãi mới có người vu oan hấn hại hấn, không bằng biết thời biết thế bắt hấn luôn.

Lục Cô Duyên nhíu nhíu mày, không nói chuyện.

Lúc này có người chọc chọc vai của Lâm Nhiễm: Phu nhân.

Lâm Nhiễm hoảng sợ: Sao người lại tới đây?

Cơ Vô Tà cười mà như không cười nhìn nhìn sư huynh, lại nhìn thôn xóm còn đang bốc lửa, khen rằng: Việc đốt vàng mã cho nhạc phụ này, phu nhân làm thật không phải là bình thường.

Lâm Nhiễm ngoài cười nhưng trong không cười: Cố gắng hiểu thuận mà thôi.

Lục Cô Duyên cười ha ha: Hai người các người thật là tuyệt phối.

Sư huynh cảm giác chứng cứ trong tay không cần giả vờ nữa, rầm rì chọc Lục Cô Duyên: Sao ta thấy người cùng tên ma đầu này giống như quen biết nhau?

Lục Cô Duyên hướng về phía Cơ Vô Tà chớp chớp mắt: Há chỉ quen thuộc.

Cơ Vô Tà cũng nháy mắt mấy cái với Lục Cô Duyên: Sinh tử chi giao.

Sư huynh cùng Lâm Nhiễm: ...

Cơ Vô Tà lại cười nói: Bên phía Phương đại minh chủ như thế nào rồi?

Lục Cô Duyên vẫn là câu nói kia: Ta mới đi thăm nơi ở của Phương Thanh Trì, bắt một con chuột ném vào áo hắn.

Cơ Vô Tà: Làm tuyệt lắm.

Lâm Nhiễm: Hai người mấy tuổi rồi?

Lục Cô Duyên tiếp tục nói: Lúc ấy hắn bị tẩu hỏa nhập ma đang vận công áp chế, không thể phân tâm được, con chuột đó chui vào quần áo cắn hắn làm hắn giết mình, kinh mạch chạy ngược chết ngay lập tức, dù cho ai nhìn cũng sẽ chỉ nghĩ hắn xui xẻo, lúc luyện công vô ý gây nên.

Sư huynh giết mình sắc mặt tái nhợt: Cô Duyên, Phương Thanh Trì không phải là bạn tốt nhất của người sao? Người như thế nào lại...

Lục Cô Duyên chỉ chỉ Cơ Vô Tà nói: Ta với hắn mới là bạn tốt.

Cơ Vô Tà mỉm cười đảo mắt nhìn ba người ở đây, một chữ một chữ chậm rãi nói: Ta mới là Phương Thanh Trì thật sự.

42

Sư huynh suýt ngất xỉu, Lâm Nhiễm vừa khiếp sợ lại có một chút vui sướng khó tả thành lời, vội nắm tay Cơ Vô Tà hỏi: Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Giờ này dân chúng trong thôn đã được sơ tán sạch sẽ, bộ khoái vội vàng giam giữ nghi phạm, tổ chức cứu hỏa, bốn phía hỗn loạn, không ai lưu ý bốn người, vì thế Cơ Vô Tà im lặng chốc lát rồi mở miệng giải thích: Nửa năm trước, ta nghe nói giáo chủ Ma Giáo Cơ Vô Tà ngẫu nhiên có được một quyển sách cổ quý hiếm, trong đó ghi lại nhiều công pháp tà ác, nếu để hắn luyện thành, võ lâm Trung Nguyên chắc chắn sẽ xuất hiện nguy hiểm. Hơn nữa muốn tập môn công pháp này phải giết hại rất nhiều sinh linh, đã thế còn dùng thai nhi chưa sinh ra để luyện đan – thủ đoạn này quá mức độc ác, bởi vậy ta mới dẫn thuộc hạ đến đây để ngăn hắn tu luyện nó. Đêm đó chúng ta trốn vào tổng đàn Ma Giáo, đúng lúc thấy Cơ Vô Tà hút máu người sống luyện công, ta sốt ruột muốn cứu người, tiến lên cho hắn một chưởng, Cơ Vô Tà cũng quay người một chưởng chống lại ta...

Cơ Vô Tà kể đến đây ngừng một lát, dường như muốn nhìn mọi người có hiểu hay không.

Lâm Nhiễm từ hoảng hốt dần dần phục hồi tinh thần, bước đến nhéo mặt Cơ Vô Tà: Không phải mặt nạ.

Cơ Vô Tà bật cười: Tất nhiên không phải mặt nạ, đây chính là thân thể của Cơ Vô Tà, lúc hai chúng ta chưởng đối chưởng cũng là lúc Cơ Vô Tà đang hút máu, môn pháp tà ác này là lấy nguyên thần của người khác làm căn bản, hắn hấp thu được một nửa liền bị ta ngắt ngang, không dừng lại được đành thuận thế cắn nuốt ta, không nghĩ không chỉ không thành công, ngược lại còn ma xui quỷ khiến đối cơ thể với ta...

Đều là linh hồn xuyên vào người khác, Lâm Nhiễm tiếp thu rất nhanh, nhất thời xúc động, không cẩn thận nhanh mồm nhanh miệng cảm thán một câu: Mợ nó, thì ra người cũng là...

Cơ Vô Tà khóe môi thoáng nhếch: Ta cũng là?

Lâm Nhiễm: A? Vừa rồi ta nói gì sao?

Cơ Vô Tà: Người có.

11. Chương 11: Cục Cứng

43

Lâm Nhiễm mạnh mẽ chuyển hướng đề tài: Nếu người không phải là giáo chủ thật sự, vì sao không sớm nói ra?

Sư huynh cũng hoài nghi mà phụ họa: Đúng thế, làm ta mất công mỗi ngày đều mai phục tại Minh Giáo, còn bị người ném lên nóc nhà, kết quả...

Lục Cô Duyên gãi gãi cằm của sư huynh: Kết quả người không hài lòng sao?

Sư huynh đỏ mặt cầm tay hấn: Hài lòng.

Lâm Nhiễm cực kỳ buồn rầu: Hai người không thể chờ lát nữa tìm nơi vắng người rồi thích hôn gì thì hôn không được sao?

Sư huynh then thùng đánh vào vai Lâm Nhiễm một phát: Nói bậy bạ gì thế, ta mới không cho hấn hôn đâu!

Lâm Nhiễm đau khổ xoa vai:... Sư huynh sức lực của huynh có thể đánh cho người ta học ra máu, đừng then thùng được không?

Sư huynh trợn trắng mắt nhìn hấn: Đúng rồi, chúng ta nói đến chỗ nào rồi?

Cơ Vô Tà vẫn bị bỏ qua một bên, bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục nói: Đến đoạn vì sao ta không lộ thân phận sớm hơn... Nhưng ta ngược lại muốn hỏi chút, nếu Cơ Vô Tà thật sự không chết, giờ này khắc này dùng thân thể của Phương Thanh Trì đổi chất với ta, bằng vài câu này của ta, trừ Cô Duyên còn ai có thể tin được? Tên Cơ Vô Tà thật sự kia một mực chắc chắn ta nói bậy nói bạ, làm hỏng danh dự của hấn, Từ bộ khoái, người tin ai?

Sư huynh không chút do dự: Tin hấn.

Cơ Vô Tà: Chính vì vậy. Cơ Vô Tà sau khi cùng ta trao đổi thân thể, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục tu luyện công pháp ác độc đó. Chỉ là hấn quên thân mình ta cũng đã tập võ nhiều năm, một thân công lực cùng thứ hấn muốn luyện không hợp nhau, hấn cố chấp tu luyện dẫn đến kết quả tẩu hỏa nhập ma. Ma Giáo tả hộ pháp Phùng Khôn vốn là người của Vô Lâm Minh, việc Nguyên Thần trao đổi lúc đầu hấn không biết, dần dần phát hiện có chuyện bất thường nên phản bội Vô Lâm Minh. Trên đường đi bắc thượng bị ta chặn lại, hấn nói cho ta biết rất nhiều chuyện về Phương Thanh Trì giả. Được đến tin báo, ta dẫn người năm lần bảy lượt cản trở việc tu luyện của Cơ Vô Tà, cùng lúc gieo nhiều tin đồn bất lợi trong Vô Lâm Minh, hấn dần dần không có thuộc hạ để dùng, đồng thời thân thể cũng càng ngày càng kém, mấy ngày nay cũng đã đến cực hạn, bởi thế mới chớ cùng rút giậu muốn kéo toàn bộ Ma Giáo xuống nước... Mọi chuyện là như vậy, Lục Phiến Môn của các người có thể bỏ qua cho ta sao?

Sư huynh trợn trắng mắt: Nói nhiều như vậy, không nghe.

Lục Cô Duyên ôm hấn lắc lắc, dịu dàng kêu: Cục cứng.

Sư huynh dậm chân: Ai nha, người đừng gọi, nhiều người như vậy.

Lục Cô Duyên hướng Cơ Vô Tà nháy mắt mấy cái: Người đừng lo, về rồi ta sẽ nói rõ với tức phụ.

44

Sư huynh đẩy tay Lục Cô Duyên ra, thở dài bất đắc dĩ nói: Ma Giáo do Cơ Vô Tà cầm đầu làm việc ác đã nhiều năm, tuy rằng gần đây có một vài chuyện tốt, nhưng oán hận của dân chúng lại khó có thể dẹp yên, việc đổi hồn ly kỳ như thế, nói ra có mấy người chịu tin? Nếu cứ thế mà thả người, chúng ta còn không bị nước miếng của người dân làm ngập?

Lục Cô Duyên giương mi: Ngập thì ngập, ta mang người đi khắp tứ phương, nơi nơi ăn uống vui chơi, mặc người ta nói gì thì nói.

Sư huynh lắc đầu như trống bỏi: Không được không được, sư phụ cùng các sư huynh đệ trong Lục Phiến Môn phải làm sao, ngộ nhờ thành chuyện lớn, mặt trên hỏi xuống, thế thì không chỉ là bị ngập đơn giản như vậy.

Cơ Vô Tà suy nghĩ trong chốc lát, nói: Ta có thể từ giờ mai danh ẩn tích, không xuất hiện trên giang hồ, các người tung tin ta bị thương nặng không rõ tẩm hơi. Về phần đệ tử trong giáo, những tên ngoan cố không chịu sửa sai tội ác đầy mình đã bị ta trừ bỏ, còn lại những người khác cũng không phải là những kẻ đại gian đại ác, sau khi ta đi Phùng Khôn sẽ để bọn họ rời giáo, giúp họ tìm kế sinh nhai. Từ nay về sau giang hồ sẽ không còn Ma Giáo nữa, như vậy được chứ?

Sư huynh nghĩ nghĩ, chần chờ gật đầu: Thế cũng miễn cưỡng là một biện pháp, chỉ là người muốn đi đâu?

Lâm Nhiễm một mực yên lặng lắng nghe, nghe sư huynh hỏi câu này, vội vàng ngẩng đầu nhìn Cơ Vô Tà, không nghĩ Cơ Vô Tà cũng đang nhìn mình, nói: Việc này phải tùy vào phu nhân muốn đi nơi nào.

Trái tim Lâm Nhiễm đập thành thịch: ... Ta?

Cơ Vô Tà cất cao giọng nói: Ta dẫn người đi khắp tứ phương, nơi nơi ăn uống vui đùa.

Lục Cô Duyên không vừa lòng: Đây, người học ta?

Cơ Vô Tà nhìn Lâm Nhiễm chăm chú, đôi mắt tràn đầy ý cười, trong trẻo như ánh trăng trên biển mới hiện lên: Phu nhân, ý phu nhân như thế nào?

Lâm Nhiễm xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng trả lời: Được

12. Chương 12: Vi Phu Chính Là Đại Ma Đầu

45

Sau khi mang Lâm Nhiễm trở về Ma Giáo, chuyện đầu tiên Cơ Vô Tà làm là từ trên giá sách lấy ra một quyển ghi chép địa lý, cực kỳ hào hứng như học sinh mẫu giáo được dẫn đi chơi xuân nói với Lâm Nhiễm: Phu nhân đến xem xem, chúng ta đi nơi nào trước?

Lâm Nhiễm vốn còn lo rằng hắn sẽ hỏi mình câu kia “Người cũng là” có ý gì, cẩn thận tới gần nhìn nhìn, nói: Người đọc cho ta nghe?

Cơ Vô Tà gật đầu, ngón tay lướt qua từng chữ trên trang sách óng vàng, giọng nói đầy dịu dàng: Lá phong đỏ núi Quân Sơn, tháng sau chính là dịp ngắm nó tốt nhất, chúng ta có thể trước đi nơi này dạo chơi một thời gian, cách Quân Sơn hai trăm dặm có một thắng cảnh danh lam gọi là...

Lâm Nhiễm lắng nghe rất nghiêm túc, gật đầu liên tục, Cơ Vô Tà hơi nghiêng mặt liếc liếc hắn, đột nhiên cười như không cười hỏi một câu: Phu nhân nói câu “Người cũng là” đây có nghĩa gì, ý là phu nhân cũng cùng chủ nhân thân thể này trao đổi Nguyên Thần?

Lâm Nhiễm không dừng lại kịp, vẫn đang gật đầu.

Cơ Vô Tà: Quả nhiên.

Lâm Nhiễm vẻ mặt đau khổ: ... Người chuyển hướng có phải nhanh quá không?

Cơ Vô Tà nghiêm túc nói: Đầu óc vi phu xoay chuyển mau.

Lâm Nhiễm trong lòng bất an: Đúng là ta từ một nơi khác đến, theo như cách nói của các người, là Nguyên Thần của ta nhập vào thân xác này...

Sau đó, Lâm Nhiễm dùng ngôn ngữ mà Cơ Vô Tà có thể hiểu được, miêu tả về thế giới của mình, Cơ Vô Tà cảm thấy thú vị, thỉnh thoảng đặt câu hỏi. Lâm Nhiễm cảm giác mình trở thành một quyển [mười vạn câu hỏi vì sao] sống, nói đến miệng khô lưỡi khô, nhưng thấy sắc mặt của Cơ Vô Tà cũng không khó chịu, Lâm Nhiễm dần dần yên lòng.

Lòng hiếu kỳ đã được thỏa mãn, Cơ Vô Tà vừa lòng đi đổ ly nước trà, nói: Phu nhân nói lâu như vậy, chắc cũng khát nước rồi.

Lâm Nhiễm ừ một tiếng, với tay cầm chén, nhưng ngón tay mới chạm vào thành ly, Cơ Vô Tà liền nhanh chóng nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Lâm Nhiễm đầy mặt chịu phục nhìn hân: Người đứng là thích trêu đùa ta.

Cơ Vô Tà khoe môi thoáng nhếch, kéo Lâm Nhiễm lại, cúi người hôn môi, một hồi lâu mới buông ra, nói một cách đương nhiên: Vì phu mớm cho người.

Lâm Nhiễm hơi mím môi, nhỏ giọng nói: Chưa uống đủ.

Cơ Vô Tà cười nhẹ: Ta lại hỏi người mấy câu, trả lời tốt lát nữa sẽ có này nọ cho người uống.

Ánh mắt Lâm Nhiễm trừng lớn: Người người này, rất bẩn.

Cơ Vô Tà lấy trán chạm trán, lại cười nói: Người đang tưởng bậy bạ gì thế, nói ta nghe?

Lâm Nhiễm cuống quýt vẫy tay: Đứng, người hỏi trước.

46

Cơ Vô Tà: Ngày ấy dùng chiếu rách cuộn Từ Hoan lại, khiêng trên vai đuổi theo kiệu của ta khóc kêu muốn bán mình chôn cha, là người sao?

Lâm Nhiễm dùng sức lắc đầu: Tất nhiên không phải.

Cơ Vô Tà thở ra một hơi: May quá, ta lúc ấy thầm nghĩ tương kế tựu kế giữ người của Lục Phiến Môn bên mình, trong lòng còn nghĩ hân ngốc chết đi được, hơi có chút ghét bỏ, ai ngờ mấy ngày sau lại trở nên thú vị, thì ra là có chuyện như vậy.

Lâm Nhiễm da mặt dày: Cho nên nói sau này người mới thích ta.

Cơ Vô Tà trêu: Ai nói ta thích người?

Lâm Nhiễm trừng hân: A, hóa ra người không thích.

Cơ Vô Tà thâm tình chân thành nói: Thích.

Lâm Nhiễm rầm rì gác đầu lên vai Cơ Vô Tà, giả vờ không thèm để ý, vừa nghịch tóc hân vừa hỏi một vấn đề mình cân cần trong lòng bao lâu nay: Mười bảy vị tiểu thiếp ở hậu viện kia... là sao thế này?

Cơ Vô Tà: Phu nhân thực để ý?

Lâm Nhiễm: Không hề.

Cơ Vô Tà lạnh nhạt nói: Tối nay ánh trăng thật đẹp.

Lâm Nhiễm nhảy dựng lên, hung dữ lắc áo của hân: Người nói cho ta!

Cơ Vô Tà cười không dùng được: Đương nhiên không phải của ta, không thấy ta dành riêng một sân cho họ ở sao?

Lâm Nhiễm lãnh diễm nói: Ta tất nhiên biết, ta chỉ hỏi hỏi thôi.

Cơ Vô Tà lắc đầu: Vì phu đã phân phát cho họ đủ tiền đi đường, mỗi người ai về nhà nấy.

Lâm Nhiễm bình tĩnh: Thế thì tốt.

Cơ Vô Tà: Nếu người vui vẻ, cứ cười ra đi.

Lâm Nhiễm không thể che giấu niềm vui trên khuôn mặt, cười tươi rộ: Không cười, hắc hắc.

Cơ Vô Tà thở dài: Phu nhân thật sự là trong ngoài không đồng nhất... Đúng rồi, vì phu chưa hỏi xong.

Lâm Nhiễm: Cái gì?

Cơ vô tà: Phu nhân thấy hai cái tên Phương Thanh Trì cùng Cơ Vô Tà, cái nào dễ nghe hơn? Trả lời không tốt sẽ bị phạt.

Ngay lập tức trong lòng Lâm Nhiễm nhật cẩu (1) suy nghĩ trong chốc lát, nhanh trí đáp lại: Dù sao ta gọi người là tướng công, cái nào dễ nghe cũng không quan trọng.

Cơ Vô Tà chọc chọc chóp mũi của hắn, khẽ cười: Phu nhân không thành thật.

Lâm Nhiễm ha ha cười gượng: Có đâu.

Cơ Vô Tà dừng một chút lại hỏi: Thế phu nhân cảm giác khuôn mặt của Phương Thanh Trì và Cơ Vô Tà cái nào đẹp hơn? Trả lời không tốt sẽ bị phạt nặng.

Lâm Nhiễm: ...

Vì sao cứ thích hỏi những vấn đề sắc bén như thế, đang tìm cơ để ly hôn sao?

Cơ Vô Tà véo thắt lưng của hắn một cái, không nhẹ cũng không nặng: Phu nhân mau trả lời, không cho phép dùng mưu mẹo.

Lâm Nhiễm đầy mặt chịu thua: Đẹp cả.

Cơ Vô Tà nghiêm mặt: Không được.

Lâm Nhiễm kiên trì lấp ba lấp bắp nói: Khuôn mặt trước kia của người dễ nhìn hơn một xíu... Thế nhưng hiện giờ càng hợp với khí chất của người hơn.

Phương Thanh Trì tuy rằng đẹp mắt, thế nhưng trời sinh chính khí, kết hợp với loại tính cách tà mị nham hiểm gian gian này, cứ như tinh thần phân liệt, rất là đáng sợ.

Vừa dứt lời, Cơ Vô Tà đột nhiên nắm eo Lâm Nhiễm ôm vào lòng, đặt xuống giường, thuận thế áp lên.

Lâm Nhiễm giật mình, không nhẹ không nặng đẩy ngực Cơ Vô Tà một phen: Người làm gì? Ta thấy câu trả lời của ta rất tốt, không cho phạt.

Cơ Vô Tà khéo môi nhướn lên: Đúng là rất tốt, tốt cũng phải phạt.

Lâm Nhiễm dùng ngón tay chạm nhẹ vào bờ môi của hắn, nhỏ giọng nói: Người không phân rõ trái phải.

Cơ Vô Tà đứng lý hợp tình ừm một tiếng, rồi hôn nhẹ hai má hồng hồng của Lâm Nhiễm, cười nói: Nói lý gì chứ, vi phu nhưng là đại ma đầu.

47

Mấy ngày sau.

Lâm Nhiễm mang theo một tấm đệm mềm dày đặt trên bậc thang rồi mới chậm rãi ngồi xuống, trong tay cầm một chén nước ô mai ướp lạnh, vừa uống vừa xem Cơ Vô Tà chỉ huy thuộc hạ thu thập đồ vật, mấy chiếc xe ngựa đều bị nhét đầy. Cơ Vô Tà thấy Lâm Nhiễm liền tiến lại gần, thân mật vén luồng tóc dài không được buộc chặt của Lâm Nhiễm vào sau tai. Lâm Nhiễm nhìn hắn cười cười, nào ngờ thình lình nghe Cơ Vô Tà nói một câu: Ta đã cho người chuẩn bị mấy tấm đệm tơ tằm, phu nhân thích loại hoa văn nào, long phượng trình tường được không?

Nghe thế Lâm Nhiễm rất muốn cho mặt hắn một đồng dấu chân: Đều mẹ nó tại người! Còn dám nói!

Cơ Vô Tà vô tội: Vi phu quan tâm phu nhân đến nhường nào, ai nha, đau lòng chết đi được.

Lâm Nhiễm tức đến mức nghiến răng: Nếu không phải người ba ngày không để ta xuống giường thì ta có thể đau đến mức này sao?

Âm lượng của Cơ Vô Tà tăng lên: Cũng không biết ai quấy vi phu không muốn xuống...

Lâm Nhiễm bật dậy che miệng hắn lại: Im mồm!

Cơ Vô Tà đắc ý, nhìn hắn cười.

Hai người nhìn nhau thật lâu sau, Lâm Nhiễm buông lỏng tay, nhẹ giọng hỏi: Chúng ta cứ thế mà đi?

Cơ Vô Tà thản nhiên nói: Đúng.

Lâm Nhiễm muốn nói lại thôi, do dự một lát vẫn lấy dũng khí hỏi ra: Người không có cảm giác không cam lòng sao? Người vốn dĩ là Vô Lâm mình chủ nghìn người kính ngưỡng, hiện tại lại...

Cơ Vô Tà buông mi cười, lắc đầu: Nếu không có phụ nhân, sợ là ta sẽ có chút khó chịu, may mắn... Ta mang người đi khắp mọi miền, thăm thiên sơn vạn thủy, chờ ngày nào đó đi không được, tìm một nơi nghỉ lại, trời đất bao la, có người ta yêu nhất làm bạn, nơi nào mà không ở được?

Lâm Nhiễm im lặng không lên tiếng, nhào vào lòng Cơ Vô Tà, sau một lúc lâu, mới rút cuộc ghen ngào nói tốt.

Đây là ngày cuối cùng của mùa hè, ánh mặt trời sáng lạn phủ xuống mọi nơi, một con ong mật ngây thơ đụng vào thành chén mỏng xanh biếc, làm cho băng trong chén rung lên, kêu linh đình một tiếng.

Chú thích:

[1]: Nhật cầu là một từ internet mới, ý chỉ bởi một việc nào đó xảy ra làm cho bản thân khó chịu cực kỳ .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-ngay-ma-giao-nam-vung-deu-lo-tay>